

El Camp Rodó

Novembre 1997 • segon any • núm. 5
Revista trimestral. 250 pessetes

Publicació

de l'Ajuntament de Camprodon

- ▶ Tema central: la nit a Camprodon
- ▶ Patrimoni: el Castell de Camprodon
- ▶ L'entrevista: l'*Anita* de telèfons
- ▶ Entitat: la Cooperativa Obrera

Saps on és

El concurs de *El Camp Rodó*

► Coneixes aquest lloc? Saps on és? Va, intenta-ho!!!

Entraràs en el **sorteig d'un premi** consistent en qualsevol llibre, CD, disc, casset o video, que pots escollir al teu gust.

► Si has identificat la fotografia, si *saps on és*, escriu la teva resposta i envia-la a:

Revista *El camp Rodó*
Concurs *Saps on és?*
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON

BASES DEL CONCURS

1.- Només s'admetrà una resposta per persona. Si una mateixa persona envia més d'una resposta, s'anul·larà la seva participació en el concurs.

2.- La persona guanyadora del concurs serà avisada per correu i/o per telèfon. A l'enviar la vostra resposta, és important fer constar amb claredat el nom, l'adreça i el número de telèfon on se us pot localitzar.

El guanyador del concurs *Saps on és?* del núm. anterior és:

Joan Plujà

I la resposta correcta és: *Relotge de sol de la façana del campanar de Santa Maria*

Número 5. Novembre de 1997
Publicació trimestral. 250 pessetes

CONSELL DE REDACCIÓ:

Jordi Berdala, Sílvia Planas, Joan Anglada, Pep Saraia, Meritxell Suriñach, Oriol Molas, Martí Pujol, Elena Moreno, Joan Busquets.

COL·LABORADORS: Martí Barri Sau, Junta Cooperativa Obrera, Laura Siurana, Clara Truñó.

DISSENY I MAQUETACIÓ: Meritxell Suriñach.

DIBUIXOS: Titot (La Xinxeta), Jordi Bosch "Barraca" (Tema Central).

FOTOGRAFIA: Pep Saraia, Arxiu Municipal, Fotografia Coma, Junta de la Cooperativa Obrera, Arxiu Pere Molas.

CORRECCIÓ: M. Carme Cima.

La direcció de la revista *Camp Rodó* no es fa responsable de les opinions dels seus redactors i/o col·laboradors.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquesta revista, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió a qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui aquest electrònic, mecànic, per fotocòpia o per altres mitjans, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

© Ajuntament de Camprodon
Plaça Espanya, 1, 17867 Camprodon
Dipòsit legal: B-36.519-1996

Fotolits: José Fernández
Imprès per Agpograf.

Editorial

Temps de tardor

Cada número igual. La revista tancada i a punt d'entrar a màquines i... ostres!, falta l'editorial.

Com el farem? Què hi posarem?

Fins ara, creiem que tenim perfilat el contingut que donem a la revista (l'agenda, les seccions, els temes, etc.), però no hem sabut trobar la mesura a l'editorial.

Com ha de ser l'editorial en una revista municipal?

Si teniu oportunitat de fullejar o de llegir alguna de les moltes revistes municipals que hi ha, veureu que pràcticament en totes, l'editorial està firmada per l'alcalde i, fins i tot, amb la seva fotografia inclosa. No és el nostre cas, però tampoc seria coherent fer un editorial crític a la gestió municipal, això no vol dir que es faci o es pugui fer crítica des d'altres seccions. Dixit.

Mentre anem pensant com hauria de ser un editorial teniu a les vostres mans el número cinc de *El Camp Rodó*.

Comprovareu que aquest número, en alguns apartats del tema central, com els recorreguts que fan referència a alguns bars de Camprodon, expressen unes vivències i uns sentiments (personals i intransferibles), que són responsabilitat únicament dels que ho firmen.

En alguns articles d'opinió, de cartes al director i potser d'altres llocs, hi ha raconets de nostàlgia i pinzellades d'interioritat (per no dir de profunditat),

que no sabem si ha estat per culpa de la tardor; però vaja!, en conjunt, ha quedat un número arregladet.

Com sempre, que el disfruteu. I ja que som a les portes de les festes de Nadal, us desitgem per endavant molt bones festes.

Ah, ara no ho recordem, però algú va dir que la nostàlgia és un error. □

L'agenda

URBANISME

LES ENTRADES A CAMPRDON

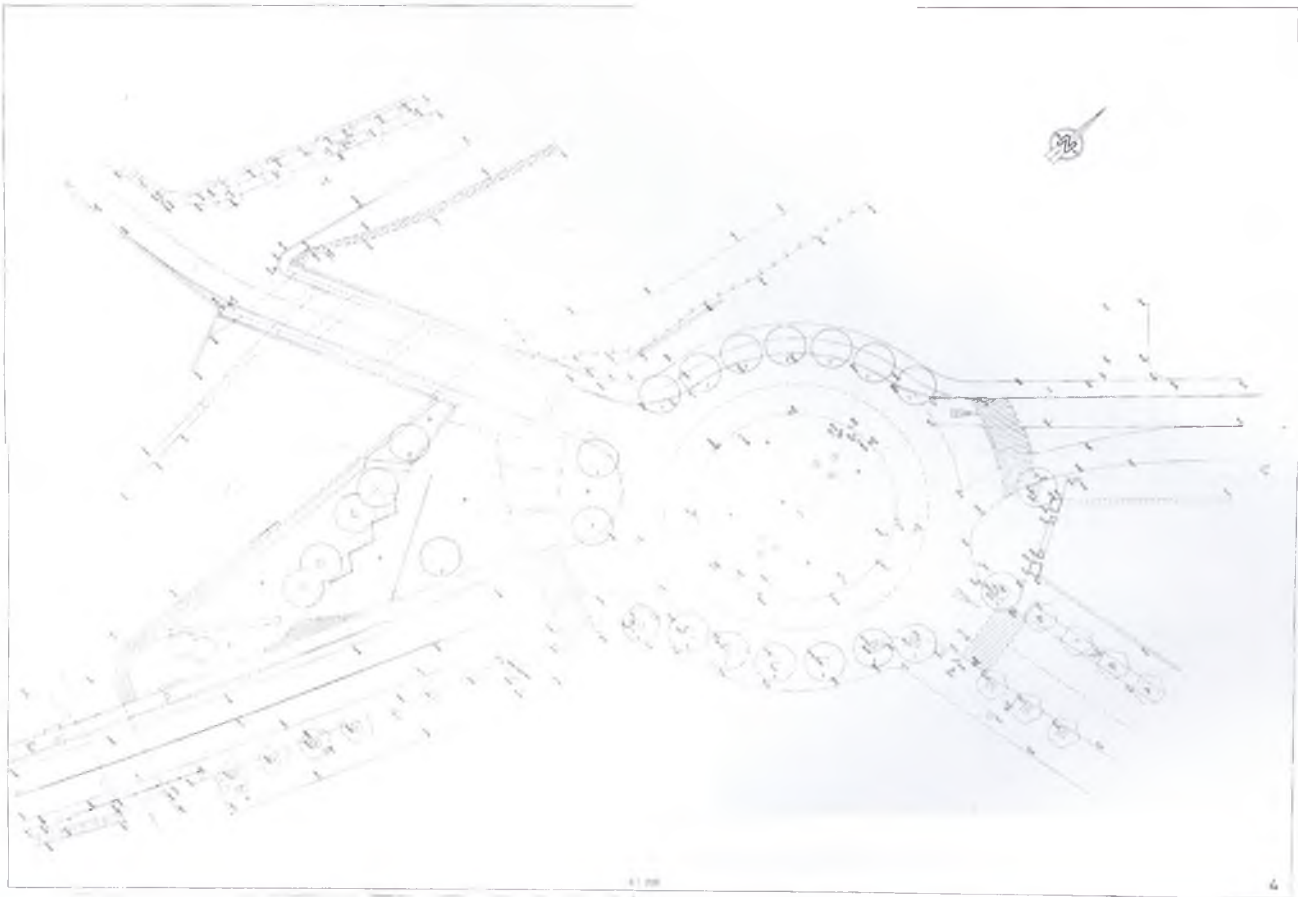
És important l'arranjament de les entrades de Camprodon. Arribar a la nostra vila no s'ha de fer per un accés que tingui un tractament de simple travessia urbana com la que podem trobar a molts de pobles.

Les entrades del nostre poble han d'estar a l'alçada del que volem que Camprodon sigui, cal tenir en compte que, moltes vegades, aquesta és la

primera impressió que es té del nostre poble per qui hi arriba per primer cop.

Hem de pensar aquestes entrades com a grans passeigs arbrats que compatibilitzin l'ús de la via de circulació rodada amb l'ús peatonal de la mateixa.

Així, tenim l'entrada de la carretera de Setcases que, amb l'existència del passeig Maristany, ja té un

*club
Golf
Camprodon*

Bac de Sant Antoni, s/n.
17867 CAMPRDON (Girona)
Tel. (972) 13 01 25

municipal

URBANISME

LES ENTRADES A CAMPRODON

tractament d'acord amb l'exposat. Només li caldrien petites actuacions puntuals.

L'entrada sud (carretera de Sant Joan) ha de quedar resolta amb les actuacions de la ronda urbana i la que l'any vinent es pensa portar a terme a la zona del Pla de Sant Ramon – Bac de la Vila. Totes aquestes intervencions han de possibilitar que, quan arribem al pont de les Rocasses, ens trobem amb un passeig arbrat que ens porti a Camprodon.

Pel que fa a l'entrada nord (carretera de Molló), s'està treballant en aquest mateix sentit. S'han configurat les voreres des del pont de Freixenet fins a l'alçada de la zona esportiva, i s'ha fet una plantació d'arbres al llarg de tot aquest tram. L'actuació que ara es farà serà la d'eixamplar el pont de Freixenet, amb la creació de voreres i pavimentació de la vorera al llarg de la carretera de Molló.

Posteriorment, s'ha de completar amb l'urbanització del terreny que queda entre el pont de Freixenet i el riu Ritortell i la creació d'una palanca de fusta al cim d'aquest riu. Aquesta actuació possibilitarà als vianants tenir connectades les zones de Can Pascal, la font Nova i la zona de la Campa.

◀ Al plànol de la dreta: Projecte d'urbanització de la zona del Pont de Freixenet.

HISENDA

ORDENANCES 1998

En el ple del passat 31 d'octubre es van aprovar les ordenances municipals que regiran al llarg de 1998. Això significa l'aprovació dels impostos, taxes i preus públics, que estaran vigents el proper any al nostre municipi. En definitiva, el que els camprodonins haurem de pagar l'any que vé.

Durant aquesta legislatura, ha estat criteri de l'Ajuntament no augmentar l'esforç fiscal dels camprodonins. Al llarg dels dos darrers anys, i també pel 1998, s'ha procurat apujar només el que s'havia incrementat el cost de la vida, tot i que en alguna ocasió, ni tan sols s'ha fet aquest increment.

Cal recordar, també, que l'any passat es varen aprovar un seguit de subvencions que continuaran essent vigents pel 1998, destinades al foment i a la promoció de les activitats socials i econòmiques; subvencions a particulars per raons socio-econòmiques i subvencions adreçades a la rehabilitació i conservació d'edificis ubicats al nostre terme municipal.

Durant aquest any 1997, els camprodonins han anat fent ús d'aquestes subvencions, molt especialment de la de rehabilitació d'edificis que, a part de subvencionar la llicència d'obres i ocupació de la via pública, l'Ajuntament deixa la bastida i la munta i desmunta gratuïtament. Aquesta via d'ajut ha incentivat, a hores d'ara, la millora de moltes façanes de Camprodon, essent nombrosa la llista d'espera i preveient, per tant, el progressiu arranjament de moltes més façanes.

Per tant, pel 1998, l'augment de la fiscalitat municipal, en la majoria dels casos, serà aproximadament del 2'1%, que és la previsió de l'augment del cost de la vida per l'any 1998.

Hi ha algunes excepcions a aquesta norma general, de les quals en destaquem tres:

- ◆ Especialitat en cuina italiana
- ◆ Filet i entrecot de bou francès
- ◆ Carpaccios

Es recomana reservar taula

Tel. (972) 74 07 63
MOLLÓ

ORDENANCES 1998

—Llar d'infants:

Malgrat la important inversió realitzada aquest any, que es descriu en les pàgines següents, i tot i la disminució (generalitzada a totes les llars d'infants de Catalunya) de la subvenció de la Generalitat, s'entén que aquest és un servei bàsic i, per tant, no s'ha apujat el preu als nens i nenes de Camprodon.

—Taxa d'escombraries:

La recollida i tractament d'escombraries a la comarca del Ripollès la realitza, per delegació dels ajuntaments, el Consell Comarcal. Pel 1998, per part del Consell es fa una previsió d'un augment de costos d'un 5,7% pel que fa a la recollida d'escombraries en el municipi de Camprodon, molt per sobre de l'augment mig comarcal, que és d'un 1'9%. Aquest és un fet preocupant, ja que, en anys anteriors, també es produïa aquesta desigualtat. Des de l'Ajuntament, s'entén que l'error es troba en els càlculs dels costos i en el fet de fer servir com a únic criteri el suposat pes de les deixalles generades.

Per aquest motiu, es va aprovar una moció per tal que el Consell Comarcal trobi una fórmula més justa de repartiment de costos. Així doncs, és per aquesta raó que la taxa d'escombraries tindrà un increment del 4% l'any vinent, superior a l'esmentat 2'1%.

—Preu públic de Serveis Turístics:

El cobrament d'aquest preu públic sempre ha generat una certa controvèrsia al nostre poble. Tot i entendre com a bona la seva finalitat (poder disposar de recursos per promoció turística), la seva aplicació pot no haver estat del tot encertada.

D'entrada, hi ha un error de concepte: malgrat ser un preu públic (i, per tant, de pagament voluntari), a la pràctica s'hauria assimilat més al que seria una taxa o impost (de pagament obligatori). D'aquí fins i tot la confusió en el nom: es parla de taxa o impost turístic, més que no pas de preu públic de Serveis Turístics.

També hi ha hagut disfuncionalitats en l'aplicació: es pagava diferent pels mateixos conceptes, es tenia un preu aprovat que no s'aplicava en la realitat, hi havia mancances en el padró, etc.

Davant d'aquesta situació, hi havia el compromís de trobar una fórmula més justa de repartiment. Aquesta és

l'intenció dels canvis que s'han introduït per l'any 1998, any en què desapareix el Preu Públic de Serveis Turístics, d'acord amb les següents consideracions:

► Primerament, es va fer un estudi del que s'havia recaptat per aquest concepte l'any 1996, 2.890.000 ptes., repartides de la següent forma: 2.312.000 ptes. per ingressos relacionats amb l'activitat econòmica, i 578.000 ptes. per lloguer de pisos.

► La hipòtesi de treball era recaptar exactament la mateixa quantitat pel 1998 que la que s'havia recaptat el 1996. Per tant, es pretén, per una part, no fer cap augment, tot i haver transcorregut dos anys; i, per altra banda, treballar sobre la xifra del realment recaptat, i no sobre el que es preveia cobrar l'any 1996.

► En definitiva, el que s'ha fet ha estat repercutir el que es recaptava de Preu Públic Turístic relacionat amb l'activitat econòmica (és a dir, 2.312.000 ptes.) a l'Impost d'Activitats Econòmiques (IAE), passant el coeficient d'increment del 1'2 al 1'4, i el de situació del 1'1 i el 1'2 al 1'15 i 1'25, la modificació d'aquests coeficients suposa un augment d'un 17'8%. El que es recaptava per lloguer de pisos (578.000 ptes.) repercuteix sobre l'Impost de Béns Immobles (IBI), passant el coeficient de 0'731 a 0'74, o sigui una puja d'un 1'23%.

► Per tant, s'aconsegueix un repartiment més just: pagarà tothom, i es pagarà per l'activitat que realment s'exerceix. A més, el conjunt pagarà el mateix del que es pagava l'any 1996, amb la diferència que abans es repartia el pagament en dos rebuts, mentre que ara es farà amb un únic rebut.

► Aquests diners, que en la seva major part paguen els sectors econòmics del nostre poble, s'han de reinvertir en el mateix sector. Per aquest motiu, tot el que es recapti per aquest concepte passarà a formar part, com a fons propi, del Patronat d'Iniciatives Econòmiques i, per tant, serà aquest (sector econòmic i institució) que decidirà com s'han de gastar.

Les ordenances es van aprovar per unanimitat, excepte la desaparició del Preu Públic de Serveis Turístics i la seva substitució per l'IAE i l'IBI, que va ser aprovat amb els vots favorables dels grups municipals PSC-IND-ERC i IC-EV, i amb el vots en contra de CIU.

Plaça Dr. Robert, 10
Tel. 9972) 74 02 67

17867 CAMPRODON

**ELECTRICITAT
COLLONI**

ELECTRODOMÈSTICS

50 ANYS AL VOSTRE SERVEI !

PLAÇA DR. ROBERT

Des del 23 de novembre ja es torna a fer el mercat setmanal en aquesta plaça, una vegada acabada la 2a. fase de les obres. Cal dir que, per aquesta segona fase, s'ha comptat amb una subvenció del Departament de Comerç de la Generalitat de Catalunya d'1.550.00 pessetes.

CAN SERRA-COOPERATIVA

Avancen a bon ritme les obres de l'Hort de Can Serra i de la Cooperativa.

Recordem que l'obra que s'està fent al Camí Dalt, a part de la construcció d'habitatges, dotarà aquesta cèntrica zona de la nostra vila d'aparcaments públics, connectats amb el carrer València mitjançant una passarel·la.

La Cooperativa, per la seva part, suposarà cobrir un dèficit d'equipament cultural per les entitats del nostre poble.

Cal dir que l'execució d'aquestes obres suposa un inconvenient pels veïns, en el sentit que obliga a tancar puntualment la circulació en aquests carrers, complicant la ja de per sí difícil circulació rodada al nostre poble.

PLA GENERAL

S'han encarregat a l'arquitecte Ramon Fortet els treballs de la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana. Aquests han de ser l'instrument del futur desenvolupament del nostre municipi. S'arriba així a l'última etapa de la revisió; fins ara, s'ha treballat en el sentit d'obtenir una cartografia digital del municipi, i de restituir el planejament vigent en aquesta cartografia.

PLA ESPECIAL DE BÉNS

També s'ha encarregat als arquitectes Bernat Catllar i Dolors Casanovas la redacció del Pla especial de Bèns: es tracta de completar l'inventari i arbitrar mesures per posar en valor el nostre

patrimoni cultural, històric i natural. En una segona fase es farà el Pla de Camins del municipi que ha de ser una eina que ha de potenciar un dels principal actius d'atractiu de Camprodon.

G A S

L'informe de la Junta d'Aigües desaconsellant l'emplaçament dels dipòsits de gas que preveia Repsol-Gas ha retardat el començament de la gasificació del nostre poble. Finalment, s'ha trobat un emplaçament alternatiu i, en el darrer ple municipal, es va fer cessió d'aquest terreny a l'espera de què es comencin immediatament les obres.

PATRONAT D'INICIATIVES ECONÒMIQUES

La Junta Gestora del Patronat ha aprovat una proposta d'estatuts que han de regir el funcionament d'aquest organisme mixte entre Ajuntament i sectors econòmics del municipi. En el proper ple municipal, es preveu l'aprovació d'aquests estatuts. En el proper número ampliarem informació sobre els objectius i el funcionament d'aquest Patronat.

Cal Xec®

Isaac Albeniz, 1
Tel. (972) 74 00 84

EL REBOST DEL PIRINEU CATALÀ

17867 CAMPRODON
(Girona)

INFORMACIÓ MUNICIPAL

PISTA POLIESPORTIVA A LES ESCOLES

Des de principi de curs està funcionant a ple rendiment la pista poliesportiva de les escoles Dr. Robert. Una llarga reivindicació de la comunitat escolar s'ha convertit en realitat.

REELECCIÓ JUTGE DE PAU

El ple municipal va reelegir per un nou mandat el jutge de pau Pere Ignasi Isern Pascal i, com a suplent, a Joan Guitart Viñas.

PLACES A CONCURS

L'Ajuntament ha posat a concurs públic el cobriment de quatre places. Es tracta de 2 places de vigilant municipal, 1 plaça d'auxiliar de la Llar d'Infants i 1 plaça de locutor de la Ràdio Municipal.

FESTES LOCALS 1988

Les festes locals del municipi de Camprodon pel 1988 seran els dies 22 i 23 de juny.

CANVIS DE REGIDORS

La dimissió, per motius de feina, de Josep Jordà i per motius de residència fora del nostre municipi de Neus Claret, ha provocat canvis de regidors en el grup de CIU. S'han incorporat, en el seu lloc, Pilar Ruat i Josep Blanch.

INICI OBRES FONT NOVA

S'han començat les obres de millora de la Font Nova que, com dèiem en el número anterior de la revista, han de suposar el retorn al passeig de la dignitat que es mereix.

LLAR D'INFANTS

El fet que l'edifici actual no sigui un emplaçament massa idoni per acollir la Llar d'Infants, havia produït que, a la pràctica, s'invertís molt poc en aquest equipament.

Des de l'Ajuntament s'ha cregut que, malgrat que aquesta sigui una ubicació provisional, cal que tingui uns mínims coberts i que, per tant, l'ensenyament que allà s'hi imparteix es pugui fer en les condicions necessàries. És per aquest motiu que, de comú acord amb l'Associació de Pares i les educadores de la Llar, s'han realitzat un conjunt de millores tan d'ordre material (posar suro als terres, millora d'instal·lacions, fusteria, mobiliari...) com d'ordre pedagògic (aprovació d'un projecte educatiu, creació d'una aula per nadons...).

C/. Bastiments, 7
Tel. (972) 74 09 61
Fax (972) 13 01 94

construccions

FREIXENET-CAMPRODON, S. L.

17867 Camprodon
(Girona)

L'Arxiu Històric Municipal de Camprodon

Tradicionalment, el concepte d'arxiu s'ha relacionat amb un lloc fosc i polsós on s'amunteguen grans quantitats de papers inútils. Per altra banda, és cert que, de mica en mica, i sense haver arribat a una situació ideal, estem assistint a una progressiva recuperació i conscienciació del patrimoni documental, de manera que es va allunyant aquella imatge que convertia els arxius en sinònim de desordre o de conjunt de documents l'acces als quals era monopolitzat per una minoria erudita. Aquesta situació ha portat a l'oblit la integració de l'arxiu en la vida cultural del poble. Per això, hauríem de començar parlant de les funcions d'un arxiu.

Per una banda, la funció d'un arxiu ha de ser la de reunir i conservar el patrimoni documental; i per una altra banda, té la funció, igualment fonamental, de difondre'n el contingut, és a dir, d'endegar un projecte cultural popular. Un arxiu en condicions no tan sols facilita la feina de les administracions públiques, sinó que també possibilita l'obertura i el coneixement de la seva riquesa històrica. Un dels objectius principals és el de trencar amb l'aïllament i la falta de comunicació entre l'arxiu i el ciutadà.

Aproximació al fons documental de l'Arxiu Històric Municipal de Camprodon

En primer lloc, cal destacar el **Llibre de Privilegis de la Vila de Camprodon**, de l'any 1118, on s'hi reflecteix una part important de la història del municipi.

En segon lloc, remarcar la **Reial Cúria de Camprodon**, relativa als processos entre el monestir i la parròquia per les jurisdiccions, amb documentació des del 1540. També inclou un registre de Cúria de l'any 1776. Es troba documentació referent a la Reial Cúria fins el 1835.

Una altra documentació important és el **Registre de Vegueria** que conté informació sobre l'administració de justícia des de l'any 1662 fins l'any 1700.

La documentació notarial és molt rica, ja que mostra escriptures, arrendaments, testaments, etc. des de l'any 1650.

Dintre de la sèrie d'administració general trobem informació sobre l'Alcaldia des de l'any 1750, i sobre

correspondència —cartes, impresos i altres trameses—.

La sèrie Hisenda sol ésser la més extensa dels arxius municipals. Des de l'any 1792 hi ha llibres de comptes. Aquesta sèrie correspon a seccions diferents: els pressupostos, els llibres de caixa, els llibres de balanços, els d'ingressos i els de despeses.

La sèrie de Proveïments està formada per l'Escorxador i per expedients i registres de racionament.

La sèrie de Beneficència i Assistència social sol ésser de les més pobres. Hi ha un llibre de comptes de l'Hospital de l'any 1884-1885, i quelcom del segle XVIII.

Altres sèries són Sanitat, Obres i Urbanisme (que conté projectes de reforma urbana per a la incorporació del terme de Freixenet, además d'informació sobre obres d'infraestructura). La sèrie Serveis Militars recull expedients de quintes i reclutaments des de l'any 1880 i registres de béns subjectes a requisita militar.

Sobre Població, padrons des de l'any 1877. D'Instrucció Pública hi ha informació sobre l'ensenyament primari des de finals del segle XVIII, amb algunes importants llacunes.

Al capítol de Cultura, destaquen unes publicacions periòdiques de setmanaris locals com "La Font Nova" de l'any 1908 o "La Montanya" de l'any 1914.

Del jutjat municipal, documentació d'afers civils i penals des de l'any 1871.

L'Arxiu Històric de Camprodon conté alguna informació referent a Freixenet i a Beget, que s'arxiva a part.

Per acabar, remarcar les **Col·leccions Fatícies**, ja que hi trobem pergamins referents al 1314 sobre Costums i privilegis de la Vila d'Olot i de la diòcesi de Girona.

Aquesta és una aproximació molt sintètica del fons documental de l'Arxiu Històric Municipal de Camprodon, però pot ser suficient per a conscienciar de la importància i la riquesa del patrimoni documental.

Per acabar, insistir en la idea de què un Arxiu Històric ha d'estar obert a tothom i que cal possibilitar l'accés al seu fons perquè es pugui conèixer, analitzar i fer crítica de la història de la vila de Camprodon. □

❖ Clara Truñó Juanola.

C/. Monestir, 28
Tel. (972) 13 01 40

monestir
MONTSE NOGUÉ i BONAMAISON

17867 CAMPRODON
(Girona)

Els grups de

CIU

Voldríem replicar les afirmacions que el grup municipal d'Iniciativa per Catalunya a l'Ajuntament de Camprodon feia en el seu butlletí informatiu número 3.

La introducció diu: *"la nostra presència està suposant una millor manera de fer política a l'Ajuntament. Sense crispacions, d'una forma més dialogant i, en conseqüència, més participativa"*. Sobre aquesta afirmació, cal recordar que: qui avui governa, abans estava a l'oposició, i al revés. Les crispacions difícilment són evitables si l'equip de govern o, més aviat, l'oposició, s'ho proposa. No és ètic jugar a ésser govern o oposició segons les conveniències. Queda doncs clar que l'oposició de l'actual legislatura té un tarannà molt més dialogant i fluid que l'anterior i, en conseqüència, nosaltres som més participatius en les tasques de govern.

Per a CIU són més importants els resultats que pugui assolir Camprodon que no pas el prestigi polític d'un partit o coalició.

Cal recordar a la gent d'Iniciativa que només ha canviat una cadira, la seva; les deu restants són les mateixes en una posició diferent. És el lloc que ocupen la gent que s'hi asseu, allò que fa que Camprodon tingui un tarannà polític més dialogant. Quan no es poden assolir certs objectius, no és just pretendre apropiar-se de les fites dels altres.

Es parlava de pressupostos; bé, doncs fem-ho, encara que pràcticament estan exhaurits. No disposem del 70 % de la inversió proposada, que és prop de 120 milions de pessetes. Per tant, els hem de manllevar; malament!... Hauríem de dis-

posar d'alguna cosa més que de 30 pessetes per a cada 100 d'inversió, que és el capital amb què avui compta l'Ajuntament.

Tampoc no és bo que en la partida d'impostos directes hi posem una quantitat molt superior a la que s'ha recaptat realment el 96.

Si a la modificació del compte general de l'exercici 1995 IC hi va votar en contra, nosaltres també, amb l'afegit que ja feia temps que CIU deia que la modificació era incorrecta pel fet de suplementar partides amb majors ingressos no recaptats.

I passem al ple d'octubre. No estem d'acord en treure la taxa turística i substituir-la amb un increment dels impostos de l'IAE i l'IBI. Si no era justa, calia corregir-la, però no pas treure-la i carregar-la amb un increment superior al 17 % d'IAE, incrementant alhora el coeficient d'IBI, que passa del 0'731 al 0'740. La base cadastral s'incrementa cada any amb l'IPC, i el nostre coeficient és el més alt de tota la vall de Camprodon.

Com que som una població amb menys de 2.500 habitants, molts comerços poden adherir-se, i estan en el seu dret a fer-ho, a la base de cotització mínima de l'IAE; això vol dir que per a tots ells l'increment serà d'unes 1.000 pessetes/any, mentre que les indústries superaran en alguns casos les 100.000 pessetes anuals, i les professions liberals es veuran afectades amb un increment, en molts casos, superior a les 17.000 ptes.

Som del parer que en els pobles petits els impostos, com més diversificats, més racionals i justos són. □

C/. València, 14
Tel. (972) 74 00 97

PLANAS
JOIERIA – RELLOTGERIA

17867 CAMPRODON
(Girona)

l' Ajuntament

PSC

IND

ERC

El fet d'haver superat l'equador de l'actual legislatura municipal pot ser un bon moment per fer unes quantes reflexions al voltant de la nostra tasca com a equip de govern de l'Ajuntament. Dos són els eixos fonamentals del nostre treball a la Casa de la Vila: gestionar i planificar.

És molt important gestionar el dia a dia, el ciutadà té el dret de reclamar que les coses funcionin. Tenir uns serveis municipals racionalitzats i que donin respostes, fer manteniment, tenir els equipaments en condicions... sens dubte és una feina que no pot veure's gaire, però que exigeix molta dedicació, i esperem que aquesta vagi acompanyada d'encert. Està molt bé que un poble funcioni (cosa que, com dèiem, no és gens fàcil), però no n'hi ha prou: si governar només fos això, sota un aparent funcionament correcte tindríem una comunitat sense futur. Cal planificar per poder posteriorment realitzar. Aquesta és una feina complicada però, alhora, engrescadora i agraïda.

I cal planificar a diferent nivell, a curt termini però també a llarg termini. L'any que estem acabant en pot ser un bon exemple. En aquests moments s'estan portant a terme un conjunt d'importantes realitzacions si ens atenem al marc referencial d'una legislatura municipal: l'obra de la Cooperativa, l'arranjament de la Font Nova, la plaça Dr. Robert, les obres de la carretera de Molló i el pont de Freixenet... i tot un conjunt d'importantes inversions que s'hauran executat aquest any. La realitat és que les obres es fan, però, per arribar aquí, abans s'han hagut de definir uns objectius i posteriorment materialitzar-los, i per això, abans de parlar de la Cooperativa, ha calgut plantejar com donar resposta a la vida associativa del nostre poble, i valorar de quina manera la solució d'aquest tema incideix positivament en la marxa de Camprodon. En aquest mateix sentit, també s'ha hagut de tenir en compte que actuar sobre els elements bàsics que configuren el caràcter de Camprodon podia, a part de millorar la qualitat de vida dels veïns, repercutir directament a augmentar l'atractiu turístic de la nostra vila. Després vindrà pen-

sar en la Font Nova, però a continuació cal fer el projecte i finançar-lo. I no sempre es resumeix tot en obres: la creació de l'Escola de Música, el futur museu d'Isaac Albèñiz, la llar d'infants... són projectes i/o realitats que han hagut de fer, o estan fent, un llarg camí per poder emergir i incidir d'una manera directa en la millora del nostre poble des d'una perspectiva cultural i educativa. Això és el que dèiem de planificar a curt termini, quatre anys a la vida d'un poble és un curt període de temps.

Però també cal treballar per més lluny, pel Camprodon del segle XXI, evidentment, un treball d'una forta responsabilitat i que no ha de ser exclusiva de ningú i sí patrimoni de tots. La revisió del Pla General i la configuració del Pla de Béns d'Interès Local va en aquest sentit. Cal posar les bases de com volem que sigui el desenvolupament del nostre poble.

Recordem que el treball de quasi una legislatura portava que l'any 1983 s'aprovés l'actual planejament urbanístic. Partint pràcticament de zero, amb un envejable encert, aquells governants ens van dotar de l'eina que ha servit perquè al llarg d'aquests 14 anys Camprodon progressés. La definició del nou marc serà el relleu per aquest instrument, hauran passat més de 15 anys. Fent un símil, podem dir que ara treballem pel que serà Camprodon el 2012. D'aquí la magnitud i la responsabilitat de la tasca i l'absoluta necessitat de participació de tots en ella. La creació del Patronat d'Iniciatives Econòmiques és també una altra eina de futur: que els sectors econòmics treballin colze a colze amb la institució amb objectius comuns, ha de ser necessàriament un motor de molts cavalls per fer avançar el nostre poble.

En uns moments d'evident desprestigi de la política i del treball pel comú, amb totes aquestes reflexions us volíem transmetre que, malgrat les dificultats, el temps esmerçat, la de vegades solitud dels governants, aquesta és una tasca engrescadora i que val la pena: es tracta de la possibilitat de poder beure a la font de la passió per Camprodon. □

C/. Catalunya, 15
Tel. (972) 13 02 84

L'ESPÍGOL
FLORISTERIA

17867 CAMPRODON
(Girona)

IC – EV

*FE D'ERRATES:

En el nostre darrer butlletí va aparèixer, en l'article de la Cooperativa, que en el conveni signat entre aquesta entitat i l'Ajuntament, l'aportació d'aquesta havia estat de 500.000 ptes. Evidentment, es tractava d'un error: la quantitat que la Cooperativa dona per a la rehabilitació de l'edifici és de 5.000.000 de ptes.

La solidaritat, un projecte comú

Fa dos anys que, mercès al nostre programa, es va començar a treballar la solidaritat a l'Ajuntament de Camprodon. El que va néixer fruit d'un fet puntual, s'ha convertit en una comissió que es va endinsant progressivament en aquest terreny de la generositat humana.

Aquests dos anys de tasca solidària van començar amb els minuts de silenci en protesta per la guerra a Bòsnia, que van portar a una moció del ple de l'Ajuntament contra aquesta mateixa guerra. Després, es van recollir aliments per Tuzla i vam tenir entre nosaltres els companys d'Ajuda Obrera, que van ser els encarregats de fer-los arribar a aquesta destinació. Ens hem adherit al Fons Català de Cooperació, hem col·laborat en la camerunització d'un hospital i a portar dues dones bosnianes a Estrasburg per intentar trobar solució al seu problema, que sembla oblidat però que és ben vigent. També vam haver de tornar a sortir al carrer i fer silenci contra la violència d'ETA, i hem tingut entre nosaltres un grup de nois i noies ucraïnesos per ajudar-los a millorar la seva qualitat de vida. Déu-n'hi-do!

Tanmateix, encara queden dos anys abans d'esgotar aquesta legislatura, i dos anys per continuar amb aquesta tasca i potser —ara que estem a l'equador— val la pena que ens parem a pensar cap on hem d'anar.

Fer solidaritat està molt bé, però cal un esforç per no caure en la caritat. Són dues coses molt diferents. Trobar-se un cop l'any i decidir cap on enviem els diners dels camprodonins, no creiem que sigui la millor manera de practicar la solidaritat. En primer lloc, perquè seria massa senzill, i les coses que resulten massa fàcils no solen ser el millor camí, tot i que és molt més còmode, és clar. I en segon lloc, perquè tractar amb diners

sempre és una cosa massa freda i no aporta cap satisfacció plena a canvi. Què volem dir amb això? Doncs que per practicar la solidaritat no n'hi ha prou amb donar una moneda, això seria simplement donar caritat, i ja hem dit que no és pas el que pretenem des del nostre grup. Per fer solidaritat cal quelcom més. Cal, per exemple, que ens sentim involucrats, que coneguem la realitat que volem fer desaparèixer. Cal educar en la solidaritat per tal d'extendre-la. Cal que tots i cadascun de nosaltres senti aquesta necessitat de canviar les coses, i això no s'aconsegueix tan sols donant diners, encara que hi ajudi.

Camprodon és un poble actiu, està farcit d'entitats, és un poble viu culturalment, i això creiem que cal aprofitar-ho per a la solidaritat. Coneixem la realitat de les dones d'altres cultures? Tots els nens tenen l'escolarització que seria convenient? Els productes que comprem provinents del Tercer i del Quart Món estan fets amb totes les garanties socials pels treballadors que els produeixen? Quines ONG's tenim al nostre país? Quins projectes porten a terme?

Totes aquestes preguntes haurien d'arribar a tenir una resposta en aquests dos anys que falten per acabar la legislatura. I només la tindran si tots prenem consciència —i la Comissió de Solidaritat en primer lloc— d'aquesta diferència essencial entre solidaritat i caritat, i també de què no es pot funcionar sense un camí a seguir, sense una direcció clara i sense posar-hi tots ganes, empena i esforç.

El nostre grup està convençut que cal canviar la forma de treballar la solidaritat i que tots, des de la Comissió o des de fora, hi podeu posar el vostre granet de sorra. No tan sols calen diners per fer les coses, també calen idees i ganes de portar-les a terme. □

C/. València, 11
17867 CAMPRODDON
(Girona)

CAN FRANÇA
ARTICLES DE PELL

Telèfons
Botiga: (972) 13 00 01
Part.: (972) 74 00 12

Patrimoni

El castell de Camprodon

Molt poca gent a Camprodon és del tot conscient de què al poble hi tenim un castell. O les runes d'un castell; o les restes d'un castell. Tan se val. Però la gent, els camprodonins, no en som conscients.

No som com aquests pobles, com per exemple Torroella de Montgrí, o Vallfogona, o La Bisbal d'Empordà, o Santa Coloma de Farners, que tenen indicacions pels carrers que diuen "al castell", que tenen carreteretes més o menys arreglades que condueixen al castell, o que tenen un Museu d'Història Local en el qual el Castell hi juga un paper molt important i trascendent per a explicar l'evolució històrica de la població.

No, a Camprodon no en som ben bé conscients, de què tenim "un castell". Deu ser perquè exactament, el que tenim no és "un castell", sinó la muntanya, el turó on hi havia hagut el castell, les restes de les fortificacions que envoltaven i protegien el castell, el record, una mica malmès, d'aquell indret que alguna gent del poble encara anomena "el castell".

Avui, just a sobre d'on s'hi aixecava l'antiga fortificació, hi ha una magnífica casa d'estiueig, els propietaris de la qual gaudeixen d'una vista més que inmillorable i d'una posició de domini sobre la població, la mateixa que devien disfrutar els reis i comtes que, en l'època

medieval, venien a fer estada al castell de Camprodon, que els pertocava, per dret inmemorial, com a indret propi i feudal.

Però si mirem Camprodon des de fora, tan des del cantó de Llanars com des de la banda de les Rocasses, tan des de la Costinyola com des del costat de França, al bell mig del poble veiem com destaca una elevació natural del terreny, un turó, un puig envoltat d'avets, que ens recorda una "motte" francesa medieval. És el Castell. I és una imatge que no es pot dissociar de la del poble en conjunt. Apareix així en els vells llibres, en els gravats antics que dibuixen el poble de forma de Y, i just en el punt clau d'aquesta Y, allà on els braços s'uneixen, o se separen, segons com ens ho mirem, s'hi situa el Castell.

De fet, si analitzem una mica l'evolució històrica de la Vila, veurem de seguida que aquesta seria inconcebible sense un castell. Camprodon és una població d'origen medieval, fundada amb el monestir benedictí de Sant Pere al segle X, i sota el domini del Casal de Besalú. Des dels primers temps, va ser una població fronterera, situada en un indret clau pel control de la ratlla amb França. Era un punt de defensa del Comtat i, més endavant, del Principat de Catalunya. Durant l'edat mitjana, tot el país es va anar clafint paulatinament de castells, que eren els instruments d'estabilització de les microsocietats de frontera. 🏰

●
»*Molt poca gent a Camprodon és del tot conscient de què
al poble hi tenim un castell. O les runes d'un castell;
o les restes d'un castell. Tan se val.
Però la gent, els camprodonins, no en som conscients.*

Inicialment, la construcció d'un indret fortificat i de refugi degué sorgir com una iniciativa espontània, davant la necessitat experimentada pels habitants de protegir-se de l'enemic.

Els habitants dels pobles van agenciar-se progressivament els llocs de defensa natural, els turons i els puigs elevats que constituïen un indret natural de protecció. Llavors van venir comtes i reis i van "ratificar" aquells refugis, declarant-los seus, per a defensa dels seus territoris i regnes.

Això és el que degué passar a Camprodon. Els historiadors antics diuen, basant-se en documents que no hem pogut veure, però que sabem que son autèntics, que l'any 1196 el rei d'Aragó, Pere I, dit el Catòlic, va concedir a l'abat del monestir de Sant Pere de Camprodon, Bernat, llicència i potestat per transferir i traslladar la vila (Camprodon) amb els seus habitants (homes i dones) a un indret més fort i més segur, és a dir, al lloc que es diu "Puig de les Relíquies". I, el que és més significatiu, el permís prosseguia amb la concessió de construir, en aquell indret més fort i més segur, "una fortalesa o fortificació". Així va iniciar-se, doncs, el primer castell de la Vila de Camprodon.

Les raons del trasllat dels habitants de Camprodon, fins llavors situats als voltants del Monestir, a la Vila de Dalt, a una part més interior, més segura, enlairada, que suposava un accés molt més difícil i una defensa molt més clara, sembla que els hem de buscar en els conflictes i aldarulls que eren comuns en aquella època en aquesta zona.

Ens trobem en el moment d'efervescència del problema càtar. A Camprodon hi arribaven grups de gent fugint de les persecucions o grups dels mateixos perseguidors. Gent exaltada, fanatitzada potser, rodamóns, buscavides, que entraven al poble que no tenia protecció (Camprodon havia

nascut vora el Monestir, sense muralles i sense fortificacions).

O senyors que en "cavalcada" arrassaven tot el que se'ls posava per davant. L'atac i el robatori eren fàcils. Per això, l'abat va demanar al rei que els permetés d'instal·lar-se, monjos i vilatans, en aquell indret "més alt i més fort", on la defensa era possible.

Tot plegat, els habitants, els monjos, les bèsties i els estris domèstics, aquell febrer de 1196, va ser traslladat al Puig de les Relíquies, el turó que devia el nom a la tradició, perduda en la memòria col·lectiva, de què allà s'hi havien enterrat relíquies d'alguns sants màrtirs. Els camprodonins es van instal·lar seguint el seu abat, que els va fer construir una fortificació, el primer castell, que era un espai reial.

El rei Pere així mateix ho reivindicava, quan diu, en una carta a l'abat, que "aquesta fortalesa feta per tú (abat) i els teus (camprodonins) se m'haurà de traspasar a mí (rei) sempre i quantes vegades jo, a través de carta o de missatger, així ho demani".

El Castell de Camprodon va ser així el nucli d'una segona onada de poblament a la zona: entorn del castell hi va sorgir l'embrió del que més endavant seria la Vila de Baix.

Artesans i menestrals, comerciants i pagesos vivien sota la protecció del castell; aquell mateix any de 1196 el rei va concedir llicència perquè allà dalt s'hi celebrés mercat cada dilluns. A més a més, concedia una sèrie de franquícies i de privilegis especials de protecció a aquells que hi anessin a viure.

Camprodon començava a desenvolupar-se, era ja un nucli de població important i ambicionat pels monarques. El 1249, la Vila de Camprodon i el seu Castell, van passar sota jurisdicció reial. Jaume I era "senyor de la Vila i Castell de Camprodon", i el vèiem en més d'una ocasió exercir els seus drets: el 1264 "ven" als camprodonins

(nobles o burguesos?) Pere Compte, i Ramon i Bernat Planas, el castell. Les condicions de la venda queden ben clares: de les tres cases que s'hi edificaran, el rei n'haurà de tenir una permanentment reservada, amb "quatre llits parats, i bona provisió de vasos i escudelles" per si li cal utilitzar-la. És el dret d'alberg, l'obligació dels vassalls a allotjar i mantenir el senyor quan aquest es trobés de pas o d'estada en alguna de les seves propietats.

El Castell comença a exercir de defensa militar. A finals del segle XIII la guerra entre França i Aragó provoca que el castell de Camprodon sigui atacat i assetjat. I, diu la crònica de Bernat Desclot, resisteix l'embranchida: després d'un fort atac, en què els francesos "prengueren moltes places", tan sols en restaren lliures "la ciutat de Gerona, e lo castell de Besoldó, e lo castell de Campredon".

El castell de Camprodon esdevé una plaça defensiva que protegeix els camprodonins, que ara ja instal·lats a les dues Viles (la de Dalt i la de Baix), a l'empara de les muralles defensives, hi pujaven buscant refugi en casos d'atac violent, de setge o de perill d'invasió. "Pujar" al castell es va convertir en un fet comú per a salvar la vida.

Els francesos atacaven el poble; la gent es refugiava al castell; els francesos cremaven, robaven i feien ús de la violència. S'enduïen les relíquies del patró. Però el castell resistia; fins que també l'assetjaven i els habitants refugiats fugien; i els francesos s'hi instal·laven. Era un punt estratègic cobertjat pels exèrcits, escenari de lluites, d'atacs i de domini. El segle XVI s'estrena amb un castell quasi derruït com a conseqüència de la guerra i vés a saber de quants atacs de francesos. Els síndics de Camprodon van escriure al rei, qui va donar permís per a refer la fortalesa amb els diners recollits d'impostos extraordinaris. ☞

» *L'atac i el robatori eren fàcils. Per això, l'abat va demanar al rei que els permetés d'instal·lar-se, monjos i vilatans, en aquell indret "més alt i més fort", on la defensa era possible.*

El segle XVII és de gran activitat: altre cop els francesos, ara en guerra amb el rei d'Espanya, assetjaren i prengueren diverses vegades el castell de Camprodon. Van aixecar planells, i el van reformar. El 1658 va arribar un exercit francès amb 3.000 cavallers i 5.000 soldats d'infanteria. Per Sant Jaume, el virrei en persona els va sortir al pas, comandant les tropes espanyoles, que van vèncer.

El castell passà a domini espanyol i els camprodonins ho van lamentar molt més que no pas quan el domini era dels francesos: el 1667, el capità que comandava el Castell de Camprodon era Alonso de Tarrecón, militar malcarat, mig corrupte i problemàtic, que es dedicava a fer la vida impossible als camprodonins. Un aspecte més de la lluita i del malestar provocat per les "lleves" i per l'"obligació d'allotjament" imposat per Olivares a la "región catalana". La soldadesca instal·lada al castell baixava al poble i s'enduïa el que volia; les pedres per a les reparacions que es feien al castell les robaven de les cases i dels horts de Camprodon.

El castell va convertir-se en presó per als pobres camprodonins arrossegats pel governador i pel seu fill amb plena arbitrarietat: Joan Roca, metge, va ser agafat pres pel governador, que l'acusà de "traïdor, cornut i gavatxo", i que se l'endugué, per tancar-lo al castell. Ponc Sistach, daguer de Camprodon, fou colpejat amb una espasa i portat al castell, acusat de "traïció". Els cònsols pujaren al castell a presentar les seves queixes. Alonso de Tarrecón els va fer fora de males maneres, i els amenaçà de "tallar-los una orella" si hi tornaven a pujar. El capità castellà, abusant del seu poder i domini, va dedicar-se, però, a la reconstrucció de la plaça defensiva de Camprodon, i a ell i a la terrible soldadesca li deu el Castell els baluards defensius que encara avui poden observar-se. El Castell era, en aquell moment, una mena de lloc terrorífic, refugi dels malfactors enviats pel rei d'Espanya.

Passaren vint anys. El 1689 l'exèrcit francès va tornar a atacar: el duc de Noailles assetjà el castell.

El turó on s'aixecava el castell, vist des de la plaça de la Forcarà

Tornava la guerra. A l'estiu, els espanyols aconseguiren foragitar els francesos de Camprodon i del Castell. I per ordre del rei, van fer volar pels aires la fortificació.

Abans, però, algú havia fet inventari del que s'hi havien deixat els gavatxos: "*dues peces de bronze, deu espingardes, dues-centes granades i quinze mines, a més a més de sacs de plom i de sofre*".

Camprodon es va quedar sense castell. Els cònsols van demanar diverses vegades als reis que els reconstruïssin la fortificació del Puig de les Relíquies. El rei contestava en una carta als Diputats que: "*...me suplicais en cumplimiento de vuestra obligación sea servido mandar que cuanto antes se dé providencia para que se fortifique la frontera por la parte de Campredon...*" (dada a Madrid, el setembre de 1689).

Més bé o més malament, el castell degué refer-se d'alguna manera perquè tornà a ser plaça forta dels francesos en l'ocupació de l'exèrcit revolucionari. El general Dagobert, en nom de la República Francesa, va assetjar Camprodon l'octubre de 1793 i el castell va ser escenari d'una nova lluita. I al cap d'un any, el juny de 1795, 15.000 soldats de França van entrar per la Costinyola i van ocupar el poble i el castell. D'aquella estada s'en conserven els plànols aixecats pels francesos del Castell i del sistema defensiu de Camprodon.

Després, apaïvat ja el perill francès, el castell va caure en desús, servint només de manera esporàdica com a lloc de defensa i refugi d'un i altre bàndol en les guerres carlines. □

Tema central

La nit a Camprodon

La nit de sempre

Arribada la tardor, a cap hora ja és fosc: tot just cap allà les sis de la tarda, i les carenes de les muntanyes desapareixen de l'horitzó. És llavors quan s'encenen tots els llums de les botigues, dels carrers, de les places i dels fars dels cotxes. Ja tenim la nit aquí, comença a fer més fresqueta i, fins i tot, sembla que la gent camini més depressa...

Quan tanquin les botigues, només els bars quedaran oberts, fins a una hora prudent si l'endemà es treballa.

Però si és divendres, o sobretot dissabte, és a la nit quan Camprodon es transforma, quan es posa el vestit d'estrelles i de llums, quan els carrers i els bars són literalment ocupats pels noctàmbuls, gent de totes les edats — joves, especialment — que es fan els amos de la situació i que, després de la setmana laboral (hi ha qui estudia, hi ha qui treballa, hi ha qui està a l'atur) es disposen a gaudir d'un parèntesi d'entre 4 i 8 hores (depenent de si es sopa a casa o a fora, i de a quina hora "retiren"). Els bars, els pubs, les discoteques, la música i les copes, LA MARXA, en definitiva i en majúscules, esdevenen els protagonistes de la nit.

Un gran nombre de camprodonins i de forasters en gaudiran, com dèiem, i un nombre més reduït però no per això menys important començaran (o continuaran) la seva jornada laboral, els caps de setmana molt més intensa que en les nits de dilluns a dijous. Dins d'aquest segon grup hi ha els treballadors de nit: restauradors, cambriers, disc-jockeys... Buidaran les neveres de begudes i glaçons, cuidaran la música i l'ambient del seu local i, si tot va bé, ompliran el calaix.

Aprofitant que som a l'hivern, quan el dia és més curt, hem volgut dedicar el tema central d'aquest número de *El Camp Rodó* a fer un petit recorregut per les nits de Camprodon. Records de bars, d'èpoques passades o presents, de tants moments i situacions viscudes en aquesta altra cara de la moneda, la nit. I no nits qualsevol, sinó NITS A CAMPRODON. "De bon rotllo!" □

◆ L'Equip de Redacció

De cop, per al jovent, tot va canviar. Per ballar, ja no calia esperar les festes majors o anar a les sales de ball, no calien ni músics. Parlem de les discoteques. En aquell temps, portar un adhesiu enganxat al cotxe (els grans) o a la carpeta del "cole" (els petits), de "Revolution", "Tiffany's" o "Scopas", et feia sentir important.

La primera discoteca a Camprodon va ser el **Pigall**, amb una estètica i una decoració cutre-seixanta, que era el que es portava en aquells anys. Un local que va funcionar, i molt!, la primera època. Després, malgrat que ha anat canviant d'amos, d'estil i de decoració, no ha acabat de rutllar. És com si aquest local tingués una maledicció. L'altra cara de la moneda ha estat el **Petres** que, a diferència del Pigall, sempre s'ha mantingut i ha funcionat. Unes parets (les del Petres) que, si parlessin, podrien explicar una part important de la recent història de Camprodon.

També, fa anys, va canviar el concepte de bar. Acostumats al cafè-bar de tota la vida (**Can Siscu**, **Can Manel**, etc.), ens arribaren altres tipus de locals. El primer en trencar i adequar-se (dins d'un ordre) a les noves tendències va ser el bar **Bell-Lloc**. Allí posaren la primera màquina de discos, on podies seleccionar amb una moneda la cançó o èxit del moment. No va tardar gaire a reaccionar el Rovira, que amb la renovació va passar a dir-se **Pub Rovira**.

La Perla va marcar, però va tenir una vida curta, igual que **La Plaça**. Queden, pel que fa a l'ambient exclusivament de nit o de tarda-nit, el **Limón y Menta**, el **Pink Panther**, el **Pub 2000**, l'**Antimoni** i les **Carpes** a l'estiu.

N'hi ha d'altres que, més o menys, obren les seves portes a primeres hores del matí i no les tanquen fins ben entrada la nit, alguns dels quals contribueixen a ampliar el ventall d'activitat nocturna: l'**Albeniz**, el **Mouse**, el **Casal**, Ca l'**Oliaire**, **Can Siscu**, el **Molí**, el **Canigó**, la **Tinaja**, el **Pabel**, el **Zas**, l'**Atahualpa**, la **Parra**, el **Bell-Lloc**, el **Bac de sant Pere** (a l'estiu). A aquests cal afegir-hi el **Sant Roc**, el **Caliu**, el **Racó d'en Toni**, el **Metro** i el **Núria** que, com a restaurants, compten amb una regular o fixa clientela de bar. Tots aquests locals, nous, vells o renovats, de noms no sempre del tot eixerits, ofereixen una oferta molt variada d'ambient i de música, per beure o per atipar-se.

Aquesta varietat fa que, encara avui, hi hagi la tradició que el jovent de la Vall i comarca baixi o pugi a Camprodon a fer la nit.

Ja és més complicat intentar desengrunar les diferents rutes que es poden fer a la nit. Hi entren molts factors: l'edat, el tipus de gent, si són d'aquí o de fora, etc.

Però gairebé tothom pot trobar el seu ambient, un lloc on s'hi trobi bé per repetir, una vegada més, la nit de sempre. □

MATIOSKA S.L.
EMPRESA DE SERVEIS

TF. 908-997735

-NETEGES
-REPARACIONS
-IMPORTACIÓ I CONSTRUCCIÓ DE CASES NÒRDIGUES
-JARDINERIA
-CANGURS
-CONSTRUCCIONS
-CÀTERING
DEMANI EL NOSTRE CATÀLEG !!

La nit a Camprodon

EL DIVORCI

De fet, entre el dia i la nit ha existit un divorci des del principi.

La nit denota una vocació per viure històries indiscretas que poden començar en un cafè i no se sap com poden acabar. **El dia**, en canvi, té les passes curtes, amb posat humil, a vegades llarg i carregós.

La nit, amb aquest posat tan mòrbid, té una capacitat innata de despertar inquietuds, diguem-ne, vitals. **El dia** té un temperament que intenta dominar, malgrat que no sempre ho aconsegueixi.

El dia i la nit sempre repeteixen la mateixa conversa, potser perquè el tema té prou substància i entitat. Tanta entitat que, a vegades, un voldria assassinar l'altre, i viceversa.

«Tú reflexiona sobre una cosa i l'altra —li va dir **el dia a la nit**—. *La nit és curta, poc lluminosa i, tot sovint, convulsiva i perillosa. En canvi el dia és espaiós, serè, i fet i fet, sota la claror d'un dia clar, tot fa bonic.*» «Això era abans —respongué **la nit**— *Ara, per poc que t'hi fixis, t'adonaràs que les coses tenen tot un altre estil. ¿Que no t'ha avisat ningú que als nostres dies, allò que de debò fa goig és l'eternitat de la nocturnitat?»*

I en aquesta darrera pregunta-afirmació hi havia una dosi d'ironia i de cinisme, que ben bé no se sabia si es parlava de la clientela nocturna cercant l'orgull de l'enfarfegament, o d'aquells que militen en l'agonia de servir darrera d'un mostrador de bar.

«Són punts de vista! —respongué **el dia**— *Si jo fes ús del dret de permanència, ja veuríem si tindries cap utilitat pública, perquè al capdavant tu vius de pròrrogues.*» **La nit**, amb escepticisme, intentà tranquil·litzar el dia amb una veu amable: «és una qüestió de testament.» I amb aquestes que arribà l'advocat

cat d'ofici amb el propòsit de tenir paciència, i d'intercedir per trobar una visió panoràmica de les coses. «*I si ens ho miràvem d'una altra manera, això?* —preguntà l'**advocat**— *Si féssim un qüestionari entre la clientela diürna i nocturna, podríem saber estadísticament quin grau d'interès nacional li correspon a cadascú.*»

«*No és pas una idea excel·lent* —digueren **el dia i la nit** al mateix temps— *perquè tot es basaria en les limitacions d'edat i, en la majoria dels casos, en els gustos personals. Hi ha qui li agrada seure al braser i fer mitja; d'altres empassar-se tota la programació de la TV; i uns quants volen llevar-se d'hora al matí per fer passejades per la muntanya. D'altres, en canvi, frisen per combatre l'absència de soroll, i callar només a intervals.*»

«*Jo només tinc una queixa* —digué **el dia**— *i és que una colla d'animals nocturns que alteren l'ordre no em deixen dormir a les nits. I com més advertiments els faig, pitjor.*»

«*Posa't a brodar coixineres* —digué **la nit** amb una dosi de sarcasme considerable— *A mi no m'emholiquis, que prou maldecaps tinc* —afegí—.

I arribà un moment d'aquells que sempre arriben. L'**advocat** d'ofici, amb ganes humanitàries, com si es tractés d'una qüestió d'amor, va fer una proposta que va sortir-li desmaiada: «*A l'entrada de fosc, quan els pensaments s'atropellen, traspassem tota la disbauxa nocturna a la Campa o a Sant Antoni.*» I l'advocat, havent fet la seva feina, se n'anà convençut d'haver trobat una sortida ben airosa.

«*Sempre ens encolomen gent així...*—digué **el dia**—» «*Que en són, de grises, la majoria de les vides* —afegí **la nit**. □

→ Joan Busquets

BAR CASAL

**CAFETERIA
Ma. Teresa**

Plaça Dr. Robert, 1
Tel. 74 02 86
CAMPRODON

La nit a Camprodon

9:00 P.M.

» Són les 9 del vespre d'un dissabte d'hivern, un dissabte qualsevol. TV3 retransmet el partit Madrid-Barça des del Camp Nou, i per això pels carrers no hi ha gairebé ningú. És fosc i mig plou. Fa fred. En una habitació qualsevol d'una casa qualsevol comença l'acció: ella obre l'armari, i, asseguda al llit, sospira amb una mica de desgana: què em poso? Amb el vestit verd tindrè fred. Els texans no estan nets, i els negres em van massa amples (poc sexy); potser la faldilla de quadres i el jersei de vellut? O potser... Finalment, tornen a entrar en acció els vells Levis tan gastats i que se n'han vist tantes.

Perquè a la nit de Camprodon, els texans són els reis. No s'hi val vestir-se amb faldilletes vaporoses o amb pantalons amples d'arreglar. Per a passar-s'ho bé i anar d'acord amb la tònica general, fan falta uns texans dels de sempre, amics impertèrrits de tantes nits camprodonines.

9:30 P.M.

Ella entra al quarto de bany i comença la segona part de la sessió preparatòria: maquillatge beix pàl·lid, sombra d'ulls i rímel, i pintura de llavis fosca, tal i com toca per moda. S'esparrufa els cabells i, llestall! Amb poc més de deu minuts, ella s'ha arreglat per aquesta nit, nova nit, vella nit, de dissabte a Camprodon. Surt de casa a dos quarts de deu.

La primera parada és el **Mousse**. No fa pas tants anys, que existeix el Mousse, aquest bar amb nom inversemblant: per què Mousse, i no Mickey, per exemple? Sempre li ha semblat una mica poca-solta, el nom. I a més, la gent gran el confón amb la "mousse" francesa, i es pensa que deuen fer postres de xocolata, o vés a saber. Al Mousse no hi ha gairebé ningú, a aquella hora. Només d'altres que, com ella, tenen allà la primera cita del dissabte a la nit, abans d'anar a sopar. Un Bitter Kas, i potser unes patatetes per anar fent temps. A la tele, potser el futbol, si hi ha l'amo del bar, o bé Antena 3, si serveix la noia. O si no, una música que ja s'anuncia fatídica per tota la nit, una mica carregosa. Tot i això, el Mousse és un dels llocs més agradables per anar quan la nit és molt jove, tot just començada. O, al menys, és on ella es troba amb ells, amb els altres, i on se senten com a casa.

10:00

Comença a arribar gent: quasi bé tots, amb texans i botes, somrients i preparades per una nit que intentaran que sigui, al menys, com la del dissabte passat. Cap a les deu, tothom ha arribat i surten cap a sopar. Avui és final de mes, i potser només arribarà per un bocata. Tant se vall, el que compta és l'estona que passen junts, i que serveix d'espera per al "més tard". Si hi ha sort, la sobretaula s'allarga amb anècdotes divertides, o potser amb converses mig esotèriques, o pseudocientífiques.

00:45

Cap a quarts d'una o la una, tornem al **Mousse**! A dins hi ha molt de fum, i de tant en tant obren la porta per fer-lo sortir. Llavors, passa un fred que pela i algú torna a tancar la porta, però desseguida el fum torna a ser d'una densitat empalagosa que fa plorar els ulls... haurien de solucionar el problema del fum!

A les taules rodones hi ha gent asseguda en unes cadires

d'un color ja una mica dubtós. I la música, la música és, la majoria de les vegades, terrible. A vegades el soroll insuportable de la música màquina sembla que no el senti ningú, ni aquells a qui,

presumiblement, els agrada la música màquina. A vegades, amb moltíssima sort, es despenegen amb el darrer treball d'en Sabina o de l'Último, i llavors tot queda una mica millor, més relaxat i agradable. A vegades, però, els entra la neuca de punxar rumbes i merengues, i au vingal! Tothom a sentir l'enganxosa música de l'Amèrica calenta que s'ha posat de moda. I això, tota la nit! Ja pots pregar, ja! Ni cas! Quan acaba una cara del casset, la giren i en paus! Algú ha tingut l'acudit de posar el canal porno a la tele, i un parell de badoes s'ho miren amb més cara d'avorriment que res més.

Ella i el seu grup seuen en una de les taules, i xerren. Parlen de tot i de res, i molt. I beuen, també força. No és pas barat, el Mousse, però són simpàtics i tothom s'hi troba bé, i està en un bon lloc, i fa molt temps que hi van, i coneixen tothom, i... bé, que tampoc no hi ha cap oferta que el superi. Ara fa uns mesos, però, que hi comença a haver massa mainada.

O potser és que ella, ells, comencen a ser massa grans? De fet, el problema dels jovenets que surten i tot ho envaeixen és potser millor dit, un problema dels granadets, que fa tants i tants anys que surten i que van allà mateix, i que fan les mateixes coses, que ja comencen a estar caducats. Perquè ella i ells surten des dels quinze anys, mitja vida, quasi res! I com han canviat les coses! O potser no, perquè, en el fons, sembla que tot segueixi igual: les mateixes cares, les mateixes coses. Fa anys, quan anaven a **La Parra**, sempre hi havia aquell o aquella que m'agradava tant, tot sovint un barceloní en època d'estiu, algú que tenia casa a Font Rubí o al Maristany, i que cada estiu tornava una mica més guapo i més sexy.

A **La Parra**, en Tomeu i la Magdalena, de beneïda memòria, havien estat testimonis de les primeres "sortides de nit", i de les primeres "passades de voltes" amb cervesa i vi dolç... aquell vi dolç de la Parra que ningú no es podia ni empassar però que tothom es bevia, amb dignitat, per posar-se una mica a tol! A la Parra no hi havia música, però no feia falta: hi havia un bon repertori de cançons, algunes de collita pròpia i altres adaptades o tergiversades, que donaven molt bon ambient. Veus de joves en edat entre la pubertat i aquells vint o vint-i-tres anys tan magnífics! Tothom hi anava, a la Parra. Tothom ho coneixia, i s'hi trobava bé. Era l'època que de Barcelona havia arribat la moda dels bars vells, dels bars de sempre, on hi anaven els homes a fer el "xato" i a jugar a cartes. Bars com el Velódromo, o com les "tasques" i "bodegas" dels barris alts on els "niños pijos" solien instal·lar-hi el quarter general: beguda barata, una mica brut però és igual, nenes mones que van de "progres" i nens ben

Fàbrica de mobles

Martí Magret

Crta. Sant Joan, 21
Telèfons: (972) 74 01 81 i 74 01 48

17867 CAMPRODON
(Girona)

La nit a Camprodon

vestits amb la vespa a punt. Això s'havia traslladat a Camprodon, a la Parra. En Tomeu i la Magdalena intentaven controlar l'avalot de gent cridant i bevent i a vegades s'enfadaven.

Llavors, va venir **la Plaça**. Molt més "pijo", amb una decoració correcta i una música també correcta, pel seu temps. Allà, Deu n'hi do, també, les que hi havien muntat. Era un local petitíssim, sempre ple de gom a gom. Gent d'aquí i de fora, sobretot estudiants vestits de Marité o de Levi's. Va ser un dels primers llocs de Camprodon on es van servir "xupitos", amb barreges d'allò més increïbles: era el temps de moda dels licorets de gustos quasi aberrants: maduixa, coco, préssec, pinya... una moda enganxosa que deixava, fins i tot, la gola malmesa...

Comença a ser hora de fugir del Mousse i buscar refugi en algun altre lloc. Deuen ser quasi les tres de la matinada. **L'Atahualpa** encara és obert; no se sent la música, perquè no tenen el permís i la posen molt baixeta. Són bona gent, i fan uns "mojitos" esplèndids, amb més Puico que Rom, però esplèndids. Allà hi és tothom, una barreja de gent i d'edats pròpia d'un local que fa poc que s'ha estrenat, i que encara busca definir el seu espai i el seu ambient. I al cap de dos o tres "mojitos", aul, cap al **Dos mil**. Un altre amb un nom poc indicat: què vol dir, això de 2000? Sembla que encara estem al temps en què parlar de ciberespai, de Futur en majúscules, d'extraterrestres i de coses alienògenes era parlar de l'any 2000, o del segle XXI... però si el segle XXI ja és aquí, però si res tan gros no ha passat, però si el 2000 segueix essent aquella mena "d'antrè" que es va obrir seguint l'esperit nostàlgic, "progre" i una mica "hippie" dels primers amos, i que mai ningú no s'ha molestat en canviar. Al Dosmil no hi cap ni una agulla. És, sens dubte, el millor local, on l'ambient és més càlid i on s'hi passa una bona estona... si tens la sort de poder-te comunicar amb els ulls, els llavis o les mans amb el / la que tens al davant! Perquè parlar, el que se'n diu parlar, és absolutament impossible: els decibels assassinen sense

02:45

pietat la veu més gruixuda, forta i resistent! Ella no sap ben bé què els passa, als del Dosmil; potser tenen algun problema d'audició, o potser no tan simple: deuen tenir algun problema de relació, i posant la música tan i tan i tan alta, eviten haver de parlar-se... o vés a saber, potser el que busquen precisament és fastiguejar una mica el client, a veure si se'n va aviat i podem tancar! El cert és que no hi ha qui aguanti gaire estona, allà dins! I és una autèntica llàstima, perquè el lloc, aquest espai totalment "kitsch", és, segons l'opinió "d'ella", inmillorable.

03:20

És tard, és a dir, hora d'anar al **P3**. Aquest pla, de nom! Aquest sí que sembla que no té cap sentit: s'ha de tenir un bon bagatge de la història de la nit camprodonina, i una colla d'anys, per entendre què vol dir el nom d'aquest "winter club" (deu ser per allò del turisme d'hivern d'esquí i "alt standing"). P3 perquè tres eren tres els Peps que el van fundar... fa quasi un quart de segle!, i encara funciona, amb alts i baixos, és clar, però encara és el lloc on va tothom, el lloc que coneix tothom, el lloc on s'hi troba tothom, el punt i final de la nit de Camprodon. Estiu i hivern, les parets una mica llòbregues i l'espai una mica claustrofòbic del "Club d'Hivern" veuen passar gent de tot tipus i mides. Ella també hi va, com a clienta quasi incondicional. Hi ha dies que ballen; d'altres només fan una mica "el tonto"; el P3 és la darrera oportunitat per acabar bé la nit, en companyia. Tot es deixa pel P3, i allà, els daus de la sort juguen fort: si tot va bé, se'n surt acompanyat. O bé, moltes, moltes vegades, amb els més noctàmbus, amb "los últimos de la noche" que sempre solen ser els mateixos. Tanquen portes cap a les set del matí; llavors ve la vergonya de passar pel Parat i que et vegin els paraires del mercat, que ja hi comencen a ser, o que et trobin els caçadors matiners que et veuen la cara marcada per la son i el desfàsament. Llavors es tracta de córrer, d'anar ben depressa cap a casa, fent carrera contra el sol que ja amenaça amb el dia que comença... La nit s'ha acabat... per avui!! ☐

➡ *Sílvia Planas*

C/. Catalunya, 13
17867 CAMPRODON

**Restaurant
LA MURALLA**

TEL. 74 09 00

Especialitats en Peix

petit diccionari

Si parles amb la gent gran et diran que, abans, com tot, els bars eren molt diferents. T'explicaran que les dones no hi anaven, que no tenien TV, ni música, ni tanta varietat de begudes com ara.

No tancaven tard, i el que feien era parlar i jugar a cartes.

Ben bé el perquè no ho sabem, però la importància dels bars de nit és, avui dia, evident. A Camprodon també.

Per parlar de la nit, hem pensat que, abans de res, caldria aclarir conceptes. Què hi ha, qui s'hi mou...

- ▶ **Bar:** establiment on se serveixen begudes que els consumidors prenen davant d'un taulell o asseguts a les taules.
- ▶ **Bar de nit:** locals que fan el mateix que l'anterior, però amb la diferència que cobren les begudes caríssimes. Una de les especialitats és posar la música a un volum considerable, que obliga, si vols parlar o escoltar, a posar a prova la fortalesa de les cordes vocals i la sensibilitat de les campanetes dels clients.
- ▶ **Amo d'un bar:** professió apta per a qualsevol humà. Tenir un bar és un negoci que està al mateix nivell que les farmàcies o els tallers de reparació de cotxes: sempre tenen clients.

▶ **Cambrer:** els que més "pringuen" en aquesta història. Poden ser els mateixos amos o gent llogada. A diferència dels amos, els cambrers llogats no controlen tant si t'"escaqueges" i marxes sense pagar. N'hi ha de simpàtics i d'altres que no ho són. Han de tenir mà dreta per aguantar i tractar la variada fauna nocturna.

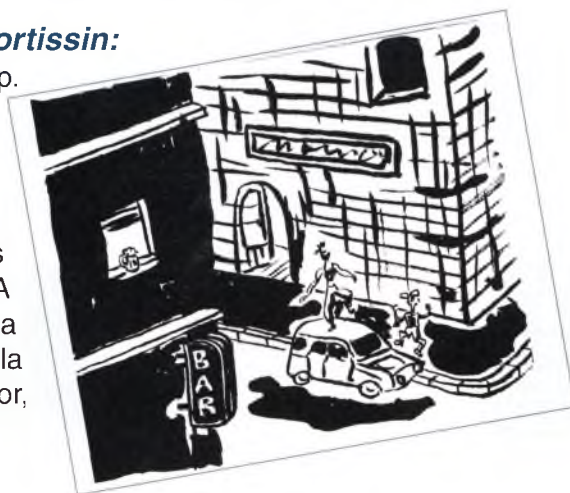
▶ **Clients:** Uf! Fauna extensa i variada. Heus aquí una petita mostra d'alguns exemplars que es poden trobar de nit pels bars i pubs de Camprodon:

El que s'inicia: normalment adolescent, jove. L'error és que comencen amb begudes dolces (Malibú amb pinya, Bacardí amb Coca-Cola, licors de fruites, sangries, còctels...) i, és clar, les marejades són considerables. Tenen el primer contacte amb les vomitades.

El líder: cada colla en té un. És el que fa les millors "bromes" i crida més que els altres. Els amos i cambrers l'han d'aguantar perquè sol ser el que decideix la ruta de la nit.

Els "hooligans" o els que més valdria que no sortissin:

no sabem si són molts, però es fan notar. Van en grup. Dins els locals es mig comporten, però quan surten al carrer, es transformen de cop i tenen una necessitat gairebé irresistible de destrossar el mobiliari urbà (que paguem entre tots!). Els cotxes els donen molt de joc: ratllar-los, trencar retrovisors, rebentar rodes, etc. Ah! i els vidres dels aparadors també els són temptadors. A aquesta "penya" els recomanem fer la prova un dia a casa seva: demostrar les seves habilitats amb el cotxe de la família, per exemple, o amb el trinxant del fred menjador, o... Si ho feu, ens expliqueu com us ha anat.

de la Nocturnitat

El solitari o el tímid: quantes vegades han deixat d'anar a un bar per evitar haver-hi d'anar sols! Una bona tàctica que solen utilitzar és fer veure que han quedat amb algú. S'ensorren (la tàctica i ell) quan el cambrer t'avisava que la persona que esperaves ja ha arribat. Per gent d'aquest ram, és de gran utilitat que a la barra tinguin revistes i premsa.

El pallissa: dels més perillosos. Són tot terreny, i saben de tot: futbol (sobretot), política, amor, cultura, confitura, etc. Si tens la mala sort de què t'agafi, pot amargar-te la nit. No us podem donar massa consells en aquest cas. No hi ha escapatòria. A més, mai no ho endevines, tan si li dones la raó, com si intentes (pitjor) discrepar.

Il·lustracions: Jordi Bosch "Barraca"

Els escamots cantaires: solen demostrar les seves dots (?) quan fan el recorregut d'un bar a l'altre, cantant a tot cor i a tot volum. El seu repertori és extens i variat. No hi falta la de "Carrascal", el "tot el camp és un clam" ni, per descomptat, els èxits de la temporada (aquest estiu, "el toro enamorado" i "la flaca"). Sincerament, preferim ser torturats per la Castafiore o l'Asseguraçaturix. Si no, que provin d'anar un dia al programa de TV "El Semáforo".

Els carrosses: gran problema, el d'aquesta gent. Els manquen espais i no saben on anar. Dins la fauna de nit són la "Gran Reserva". Tenen l'orgull de resistir la nocturnitat. I un problema afegit: que generacionalment estan fora de lloc.

Els lligons: van a totes. Com més inventari, més "solera", encara que sempre és menys del que diuen, però són l'enveja de la resta. Sobrats d'amor propi. Normalment, l'escenificació de la "lligada" és: arriben, s'instal·len a la barra, observen, trien, s'acosten, temptegen, parlen... I sovint arriben sols a casa.

Grup de noies juntes: regla d'or: "o totes o cap". Xiuxiueig constant. Mirades creuades. Ballen en grup i van al lavabo juntes (un dels grans enigmes de la humanitat, i que mai hem entès ben bé per què). Fatal quan qualsevol d'elles s'atreveix a fer el camí soleta, hi ha un daltabaix de crítiques "tremendo". □

La teua copa
a l'Albeniz

ALBENIZ

C/. València, 28
CAMPRODON

Gran varietat en cerveses d'importació i a pressió

El Pub Rovira

»A diferència d'altres bars, el **Rovira**, tal i com l'hem conegut els que rondem la trentena, mai no ha estat un bar. Ja ho diu un dels rètols tronats que hi ha sobre les dues finestres i la porta de vidre de la façana: *Pub*. El Rovira és un Pub. Un d'aquells indrets foscos amb sofàs d'escai vermell que amaguen, sense dir-ho explícitament, els misteris de la maduresa; o almenys això era el que creïem quan encara érem unes criatures.

No es tracta pas d'un *pub* a l'estil anglès on se serveixen cerveses negres i whiskys de malta; és una altra cosa, potser més sòrdida, com si diguéssim; una cosa que ve de més ensota: un *pub*, tal i com l'enteniem en aquella època, era un entremig de bar i discoteca. A Camprodon, les discoteques que complien totes les característiques eren el **Pigall** i el **Petres**, i para de comptar, tot i que el Pigall de la meua època, i segons opinions expertes dels més grans, ja no era el què havia estat en els seus bons moments. Un *pub*, per la seva part, era un entremig quotidià de penombra i escai on, quan hi entraves, et semblava qui sap què hi descobriries. En realitat, en tot el temps que hi vaig anar, no hi vaig descobrir res de nou tret d'unes quantes amistats, algun amor escadusser i, sobretot, el gust per la conversa. Amb els anys, però, m'he adonat que aquests —amistat, sexe i coneixement— són tres pilars importantíssims per a la vida. Així doncs, dec al Rovira molt més del què em pensava.

El Rovira, a còpia d'anys, constància —la qual arribà a fer-se monòtona i pesada per a nosaltres mateixos— i força de voluntat, acabà essent nostre. Vull dir que ens el vam apropiat. El vam conquerir gràcies a la quotidianitat dels dissabtes al vespre després del "cine", on cadascú hi tenia el seu lloc, la seva gent, les seves converses i, perquè no dir-ho, les seves mirades entrecruades.

Tot entrant, a mà dreta, solia haver-hi els polítics. Una colla de gent més gran (alguns d'ells podrien ser els meus pares) que tot el dia xiuxiejavem i es feien els intel·lectuals o, si més no, els inte-

ressants. Amb els anys, i per culpa d'aquesta meua tafaneria que m'ha de matar, he acabat xiuxieuant amb ells, i per molts anys.

A l'esquerra hi sèiem nosaltres, un grup heterogeni i eclèctic de nois i noies que tot just aleshores començàvem a descobrir-ho tot. Vull dir que érem capaços de seure al voltant d'una taula durant tota una nit de dissabte només per xerrar i prou. I per fer això no tan sols una nit, sinó durant una colla de nits, has d'haver descobert alguna cosa que va més enllà de la infantesa. Nosaltres, doncs, ens trobàvem en aquest moment dolç de la vida.

De tant en tant, escampats sense cap ordre aparent, hi trobàvem els solitaris. Uns i altres ens coneixíem tots: el que llegia el diari i esperava que algú se li acostés per parlar una estona de qualsevol cosa; o aquell a qui mai no gosaves dir res —no gosaries ni molestar-lo— sense saber avui encara ben bé perquè. I també hi havia el foraster. El localitzaves només obrir la porta de vidre. Desentonava d'una hora lluny. Normalment estava cor quiet, apagat, tímid. En alguns casos, el foraster se'ns havia fet quotidià i havia acabat barrejant-se amb la clientela habitual i, avui per avui, ningú no seria capaç de distingir-lo d'entre els altres.

I això era tot. Hi havia en Modesto que, per aquelles hores, sempre era a dormir, i la Dolors es feia càrrec del local com qui torna a tenir a casa els coneguts i veïns de cada setmana. I era ben bé així.

Per això ara, sense adonar-me'n, obro la porta de vidre i, de dins, en surt una música estrident, insuportable, i tot de cames i cossos bellugadissos de mainada que amb prou feines tenen aquella edat que he tingut jo no fa pas massa, i que fan temps i unes quantes "birres" per anar a un altre *pub* i d'allà a un tercer i a un quart, i anar fent, i a la mestressa la veus incombustible, idèntica, somrient als nous clients talment una dida que acull camada nova, i em sento desnonat, com si m'haguéssin pres la segona casa... *Tempus fugit*. □

⇒ Oriol Molas

La Perla

»Una de les façanes més peculiars del nucli urbà és la dels baixos de Can Passamaner.

Darrera d'aquelles rajoletes quadrades de colors, hi va haver durant moltes dècades, la botiga de Can Passamaner. Cap a l'any 1982, una parella de Barcelona, la Clara i en Toti, van decidir instal·lar-se a Camprodon. Capgiraren aquella botiga fosca i mítica i, amb el nom de La Perla, ho van obrir com a bar. Això sí, sempre respectant les coloraines de la façana.

"¿Qué hace un bar como tú en un sitio como este?", Durant el temps que va estar obert, no tan sols va fer la funció de bar, sinó que darrera d'aquella màquina de cafè a l'entrada, es van aglutinar una sèrie d'inquietuds. Potser per l'època que ens va tocar viure, La Perla es convertí en un lloc on hi va haver vida, i on hi ha vida hi ha excessos.

Quan no eren els Stones que petaven pels altaveus, ho feia en Lou Reed. Si no, darrera la barra, amb cara de murri, en Toti posava un "blues", o agafava la guitarra i n'executava un ell mateix. La Clara era l'altra cara, la més pacient i dolça.

Era un espai on (d'acord) et cobraven les consumicions i no deixava de ser un bar, però moltes vegades, i no sabies ben bé el perquè, s'acumularen un seguit de circumstàncies que van fer de La Perla un lloc diferent i especial. I tot això en un temps en què ens semblava que encara hi havia coses a dir o a fer.

El bar ja no hi és, ells són fora; alguns ja no hi són, i d'altres en guardem un bon record. □

"Barras de bar, vertederos de amor".

⇒ Joan Anglada

ESCOLA DE MÚSICA

L' 1 de novembre d'enguany, l'Escola de Música de Camprodon va obrir les seves portes.

El Regidor de Cultura, Jordi Berdala, convocà el passat mes d'octubre una reunió amb tots els alcaldes dels municipis de la Vall de Camprodon (Molló, Llanars, Vilallonga de Ter, Setcases i Sant Pau de Segúries), el director de la nova Escola de Música de Camprodon, Jordi Palau i, finalment, el president de la Mancomunitat, Esteve Moret, qui anteriorment ja havia intentat posar aquesta escola en funcionament.

En la reunió, es proposà que cada municipi de la Vall assumís una part proporcional del cost de l'Escola, en funció del nombre d'alumnes del seu municipi inscrits. Tothom va manifestar la seva conformitat. L'Ajuntament de Camprodon, per la seva banda, aportarà un finançament del 35% del cost total del funcionament de l'Escola.

L'objectiu principal de l'Escola de Música és posar la cultura musical a l'abast de tothom. En un termini de dos anys, es preveu que l'ensenyament de música sigui reconegut oficialment per la Generalitat de Catalunya. Aquest fet suposaria l'atorgament de títols de grau elemental a tots aquells que ho desitgin. A més a més, com a centre oficial, l'Escola podria gaudir de subvencions governamentals.

L'Escola s'ubica al col·legi Dr. Robert. Per aquest motiu, s'ha habilitat la biblioteca, lloc on es durà a terme la classe col·lectiva de "llenguatge musical", un cop efectuades les obres de pintat i d'insonorització. Les classes d'instrument (piano, flauta travessera, violí i guitarra) es realitzaran en aules individuals. Pel que fa al material, l'Escola ja disposa de dos pianos i un violí, i ben aviat es compraran una flauta travessera i una guitarra. El centre facilitarà, a preus reduïts, tot el material didàctic necessari.

A més del director de l'Escola, Jordi Palau, llicenciat en grau superior de flauta travessera, el centre comptarà amb professors qualificats de piano, guitarra i violí.

Les inscripcions restaran obertes fins aquest Nadal i, ara com ara, n'hi ha 35.

Finalment, cal esmentar que les famílies amb 2 alumnes inscrits tindran un 25% de descompte.

En cas de trobar-vos amb dificultats econòmiques per finançar les classes, no dubteu en posar-vos en contacte amb l'Ajuntament. Això no ha de ser cap impediment perquè qualsevol nen o nena pugui gaudir dels serveis d'aquesta escola: es buscaran solucions. □

HORARI

L'Escola de Música estarà oberta:

- ▶ de setembre a juny, coincidint amb el calendari escolar,
- ▶ els dilluns, dimecres, dijous i divendres de 16'30h. a 21 h.

L'horari es durà a terme en funció de l'edat de l'alumne i de les matèries que s'escullin.

PREUS

La matrícula general d'inscripció és de 8.000 ptes. Les mensualitats estaran en funció de l'edat i el nombre de matèries que triï l'alumne.

EDAT	PREU	ASSIGNATURA	PERIODICITAT
▶ de 4 a 7 anys:	3.500 ptes. mensuals	Sensibilització musical	1 hora per setmana
▶ de 8 a 16 anys:	5.000 ptes. mensuals	Llenguatge musical	3/4 d'hora, 2 vegades per setmana
	4.500 ptes. mensuals	Instrument	1/2 hora per setmana
▶ Adults:	5.500 ptes. mensuals	Llenguatge musical	1 hora per setmana
	4.500 ptes. mensuals	Instrument	1/2 hora per setmana

Plaça del Carme, 16
17867 CAMPRODON

Bar Canigó
ENTREPANS PER EMPORTAR Tel. 74 06 33

L'entrevista

Actualment, tenir i usar el telèfon, parlar per telèfon, esperar una trucada o voler fer-la és la cosa més normal del món. Fins i tot, és habitual veure molts camprodonins parlant pel carrer: la “revolució” que han suposat els mòbils fa que el ring-ring de la trucada sigui un so ben familiar, fins i tot, en els llocs més inversemblants.

Però aquest és un fenomen modern. No fa pas tant de temps, parlar per telèfon era força excepcional, i es feia només en casos concrets i en ocasions molt assenyalades, tot i que ja fa més de cent anys que a Camprodon es coneix aquest enginyós invent. Les primeres trucades telefòniques des de Camprodon van ser realitzades l'estiu de l'any 1900, estrenant la línia i la connexió que havia costat prou d'aconseguir-se dos o tres anys enrere.

En aquells primers temps de telèfons, no existien aparells particulars. Les cases i torres d'estiuejants no tenien telèfon propi i havien d'anar a trucar a la “Centralita” instal·lada, inicialment, a la plaça Dr. Robert.

Amb els anys, la Centralita es va anar perfeccionant amb les innovacions tècniques, i va canviar de lloc, ara al carrer València. Allà, a “telèfonos”, hi anava tothom que volia trucar o que esperava una trucada, i, més tard, des d'allà es recollien les trucades i es passaven a destí, quan va esdevenir més comú tenir aparells a casa. L'encarregada d'aquesta centralita era l'Anita de telèfonos, que en va estar al càrrec des del 1958 fins el 1972. En alguns aspectes, trucar era, potser, més senzill que ara: la majoria de les vegades no calia ni saber el número d'on es volia telefonar. N'hi havia prou amb trucar a la centralita i dir “poseu-me amb can... o ca la ...” i l'Anita es sabia de memòria a quin número corresponia cada nom de casa, i connectava sense problemes.

L'Anita recorda fets concrets, anècdotes, bones estones passades a la “central” de telèfonos de Camprodon, aquella galeria del primer pis del número 28 del carrer València, on encara avui viu amb en Pep, el seu marit, encara que sense la companyia

del “quadro” i les “clavijes” que varen ser la seva eina de treball durant catorze anys.

L'Anna Bassagañas Maureta va néixer a Camprodon, l'any 1924. Es va casar l'any 1951 amb en Josep Casas, i tenen un fill i una filla. Es van conèixer a Lleida, on ella va anar durant l'època que s'estava a Barcelona, on treballava a casa d'una família cuidant tres nens:

—Vam anar a Lleida perquè els nens tenien “el catarro”, per canviar d'aires. M'ho passava molt bé perquè vaig viatjar molt. Un cop casada, vam viure un any a Lleida, i després ja, aquí a Camprodon.

—Recordes la primera vegada que vas parlar per telèfon, a la teva vida?

—Sí, va ser a Barcelona. Era el meu hobby. Marcava un número qualsevol, sense saber de qui era, i era divertit.

—Quan vas començar, en aquesta feina?

—Als anys seixanta, l'any 1958 o 1960. Jo treballava als sacs, i el germà de les Mirós. (els Miró eren els que s'ocupaven de la telefonía fins aquell moment. A l'Anita li van proposar d'entrar a treballar a telèfons quan la Sra. Quimeta es va jubilar) En Miró, em va dir: “Oita, Anita, perquè no d'allò... Si home, sí, que et pugem el nen i la nena, prova-ho!”. Llavors ho vaig dir a la fàbrica, perquè no podia esperar gaire. Havíem de fer una mica d'examen, i en Pitu de Can Rus (d'allà on treballava), em va dir: “Home, és molt just, però prova-ho. Si et va bé, endavant, i si no, torna a venir aquí a la fàbrica”. Jo, els deia: “A mi no em fa cap vergonya, treballar, però no em vull morir treballant a la fàbrica”.

—Quines qualitats requeria, la feina?

—Havies de saber les quatre regles i llegir correctament per anar de pressa en apuntar el número de la casa, qui demanava la trucada i posar el preu final a sota.

L'Anita no hi treballava sola, a la centralita. Ens explica qui eren les seves companyes, i com era l'ambient a la feina:

—Vaig venir aquí, i vaig tenir sort de la Montserrat Tenas, i

CONSTRUCCIONS

**TRIADÚ
SUÑER, S.L.**

C/. Bastiments, 3
Apartat de Correus, 47
Tel. i Fax: (972) 74 10 33
17867 CAMPRODON

L'Anna Bassagañas, L'Anita de "telèfonos"

Parla pels descosits i té una memòria fabulosa. Tothom sap qui és, i ella sap de tothom. No en va va passar molts anys al cap de la centraleta de telèfons de Camprodon, una feina, com tantes d'altres, actualment desapareguda.

després de les Mirós, que van ensenyar al meu home la manera de fer els tiquets, de portar-ho. Ell cada vespre feia els recomptes. La Montserrat Tenas va plegar quan van venir la Margarita i la Ma. Rosa Guardiola perquè es casava. Les Guardiola també van estar treballant a telèfons fins que es van casar. Uns deu anys. I la que va ser molt trempada, per a mi, va ser la Maria de Molló, la Maria Guillamet. Ella es cuidava dels telegrams. Jo vaig entrar a treballar el 12 de juny, i el dia de Sant Patllari, que no me n'havia vist de més fresques, ella em va dir: "Oi, tranquil·la, ja ho faré jo!". I si li donaven 50 cèntims de propina, deia: "ridículs!" —ai, ai, que ara em botzinarà, la Maria, no poseu el nom—, i els hi deixava a cada escaló 10 cèntims dels que li havien donat.

— Així, els telegrams també els rebíeu vosaltres?

— Sí, els rebíem aquí. Ens els passaven per telèfon des de Sant Joan. Normalment, la gent quan rebien un telegrama s'espantaven, perquè solien enviar-se per males notícies.

Alguna gent els solia donar propines:

—Les propines les posàvem totes en un "puesto", perquè hi havia clients que venien a trucar al matí que eren molt esplèndids, i una hauria tingut totes les propines i l'altra cap. Llavors, a final de mes ho repartíem.

A la feina, també hi havia temps per una mica d'esbarjo, i per fer petar la xerrada:

—Jo sempre vaig tenir molt bones noies, m'estimen i les estimo. Mai vam tenir problemes: quan era hora de treballar, totes a treballar. I quan teníem un moment, "rivíem", i quan era el sant d'una ho celebràvem. La Margarita va complir els 14 anys aquí, a casa. També celebràvem la castanyada.

—A mi m'agradava tenir sempre cafè i sucre. Un dia es presenta l'encarregada de Ripoll amb dues noies, i resulta que jo no tenia ni cafè ni sucre. Al cap d'un moment arriba la Magdalena Claret amb una safata amb quatre cafès, que ens duia per a nosaltres. Vam quedar com unes senyores!

—Vam tenir un desengany molt gran amb el senyor València de Sant Joan, que tenia una veu!! Sempre dèiem: "Mare de Déu, amb aquesta veu ha de ser un home tan guapo!!!" Però un dia es presenta, i diu: "Soy el señor Valencia". Era baixet, amb elàstics (venia d'excursió)... I vaig dir: "mai més ens fiarem de com és la gent per les veus que fan!" Quin desengany...

—Una noia del poble venia sovint a fer la xerrada. I la seva sogra, que vivia davant nostre, trucava per saber si hi era, i nosaltres li dèiem: "no hi és", i estava amagada darrera el porticó.

L'organització de la feina anava molt lligada a les limitacions

imposades pel sistema antic de telefonia.

—Quanta gent podia parlar a la vegada?

—Si era conferència, només es podia parlar d'un en un. De trucades a dins del poble n'hi podia haver moltes a la vegada. Hi havia el Sr. Costa que telefonava cada dia a les 8 en punt del matí, era el primer en telefonar, sempre, per "asuntos" de la central de Tregurà. Era molt puntual, per no haver-se d'esperar.

La centraleta no podia quedar mai desatesa:

—Feiem "turnos" de 8 hores, l'una venia al matí i l'altra a la tarda. La que començava a les 8 del matí plegava a 2/4 de 2, i l'altra fins les 9. I anava molt bé. Llavors jo m'havia de quedar. A la nit havies de contestar sempre. (L'Anita vivia amb els seu marit i els seus fills a la mateixa casa on viu ara, en el mateix lloc on hi havia la centraleta des d'abans que ella hi visqués). A la nit teníem connectat un timbre per poder atendre les trucades. Però la gent no abusava, a la nit, només si eren urgències.

LLOGUER D'APARTAMENTS,
LOCALS COMERCIALS i
PLACES DE PÀRQUING

Carrer Catalunya, 15
Apartat de Correus, 48

Telèfons: (972) 74 02 64
17867 CAMPRODON

BATLLE

PROMOCIÓ i VENDA D'HABITATGES

—Així doncs, el telèfon no podia quedar mai sol.
—No, sempre hi havia d'haver una persona o altra. Si jo volia marxar de viatge, es quedava la Margarita o la Ma. Rosa a dormir aquí.

Hi havia petites estratègies per guanyar algun extra:

—El meu nen, quan canviaven els “l·listins”, els anava a passar per les cases. La gent li deia: “que s'ha de pagar algo?”, i ell: “no, però nosaltres els hi cobrem cinc pessetes”. Això ho feia per fer cèntims, per a ell. Llavors venia la mare de Déu del Carme, i a la senyora Font de dalt, que es diu Carme, se li portaven telegrams; se n'hi portaven molts. Si n'hi portàvem un, ens daven un duro, i si n'hi portàvem dos o tres, també ens donava un duro. Per això esperàvem un ratet, i anàvem fent viatges. I el dia de la Mare de Déu dels Àngels, també ho fèiem així.

—*Camprodon era l'únic poble amb telèfon a tota la Vall?*

—No, cada poble de la Vall de Camprodon tenia la seva centralita, però havien de trucar aquí a Camprodon per demanar el número que volien. A Vilallonga hi havia Can Peres, a Llanars Cal Ferrer, a Setcases Can Musiques, a Molló Can Parruc i a Sant Pau Can Ses.

—*Com funcionava el pagament de les trucades, la facturació?*

—Ho apuntàvem tot en unes llibretes; cada mes ho enviàvem a Girona, i d'allà ens enviaven la facturació. Llavors havíem d'anar-ho a cobrar casa per casa. (es referix a les cases dels abonats).

— I això ho guardàveu, teniu un arxiu?

— No, això ho enviàvem. Cada mes ho enviàvem a Girona. El telèfon es pagava cada mes.

—*I tu recordes les factures més altes que s'havien arribat a pagar?*

—Sí, les de Can Casanova i Can Magret. Eren els que més treballaven i els més amables. A Can Magret sempre deien: “centro?” i jo deia: “perquè dieu centro?” i ells: “perquè així no quedem malament, perquè no coneixem les veus”.

—*Per exemple, què valia una trucada local, d'una estona?*

— No costava res trucar al poble mateix, res. Era gratis. No hi havia costos.

—*I què valien, les trucades no locals?*

—El preu es comptava per minuts, cada 3 minuts. Em sembla que 3 minuts (que en dèiem passos) valien 12 pessetes. Si hi estaves 10 minuts ja saltava al preu de 12.

—*Era “delicte”, que escoltéssiu les converses?*

—Home, sí!! I a més, és que no podies, perquè si picava tanta gent... I si posaves la clavija i escoltaves, no podies contestar a l'altre.

—*De trucades internacionals, us en demanaven?*

—Alguna sí, però no gaires. De gent estrangera tampoc en trucaven gaires.

—*I com passàveu, les trucades? Us sabieu els números dels abonats de memòria?*

—Sí, per passar les trucades, ens havíem de saber el nom de la casa i el número d'abonat. Però a Camprodon, la gent solia demanar pel nom de la casa. Per exemple et deien: “posa'm amb Cal Rellotger, o amb Can Trempuñjo”. I si els deies: “per favor, dieu-me el número” ui! s'enfadaven...

—*I com t'ho feies, per memoritzar a qui corresponien els números d'abonat?*

—Ja els aprenies, tampoc n'hi havia tants.

—*Recordes quants n'hi havia, d'abonats?*

—Sí, n'hi havia 108. L'1 el tenien a l'Ajuntament, el 7 a Can Güell, el 3 a Can Mas de Xexàs, el 4 a la farmàcia, a Can Birba el 18... Mare meva, encara me'n recordo! Teníem tots els documents guardats, es va rebentar el dipòsit de l'aigua i tot es va perdre. Per les veus coneixíem tots els pobles, ens coneixíem els uns als altres. El que no recordo és la primera trucada que vaig atendre, perquè anava tan atabalada... A més, ho feia la Montserrat Tenas, jo estava “al tanto” d'aprendre'n.

—*Era un luxe, al principi, tenir telèfon a casa?*

—Més que un luxe, penso que és que no hi havia tan costum com ara, de tenir-ne. Ara per no res agafes el telèfon, i llavors t'hi pensaves més. Hi havia gent que venia a la centralita per esperar una trucada, d'algú amb qui ja havia quedat en l'hora que trucaria.

—*A l'estiu, devíeu notar un augment de feina...*

—Sí, llavors quedava la sala plena. Se'ns queixaven per l'espera, però nosaltres no hi teníem cap culpa perquè depeníem de Ripoll, per posar les conferències. La Maria Guillamet sortia al balcó i si veia gent que s'esperava al carrer deia: “pobre gent, no parlarà ningú”. Hi havia una senyora que venia a l'estiu que es posava a dins la cabina i, fins i tot, quedava el vidre entelat de l'estona que s'hi estava. I l'altra gent, uns nervis...

—*Estava ben pagada, la feina?*

—No. Quan ho vaig agafar, vaig fer números: als sacs, la setmana que guanyava més feia 300 o 350 ptes. la setmana; i a la telefònica, sense estar assegurades, guanyàvem 500 ptes. al mes. Però vaig pensar que era una feina que em permetia estar-me a casa, no havia de pagar pis, i podia tenir els meus fills (llavors no hi havia guarderia). I al cap de dos mesos de treballar ja ens van assegurar.

—*Les vostres trucades, les pagàveu?*

—Sí, com tothom, perquè quedaven enregistrades i havien de quadrar amb els tiquets del mes, que s'enviaven a Girona. Hi havia controls sobre això.

De la gent que sol·licitava una trucada, o que telefonava des de la cabina de la centralita, l'Anita en guarda molts records i anècdotes divertides:

—N'hi havia que eren molt amables, altres que no tant, altres que et feien riure... N'hi havia que ploraven, que festejaven i que sortien plorant de la cabina. A vegades venia gent a trucar que s'havien d'esperar fins a dues hores per parlar amb Barcelona. Per exemple, per festejar hi havia gent que havia d'esperar dues hores per parlar! El senyor Amat, encara se'n recorda, d'això!

—*Passaves encàrrecs per a gent que no tenia telèfon particular? Et deien, “ves a tal lloc i digue's a tal que...”*

—Sí. Els dèiem, espereu, ja els hi direm bonament quan els veiem. Et sabia greu no donar-los-hi.

Hi havia gent que tenia dificultats serioses a l'hora d'utilitzar el telèfon: no en sabien, per ells era com una màgia, una cosa estranya que els feia por

—Una senyora que ara ja és morta, pobra, venia i volia parlar amb Andalusia, i ens deia: “decidle que esto y esto”. Li feia por, no en sabia i no volia trucar directament. I jo la vaig agafar i

Club Tennis Camprodon

— Squash, Cursets de Tennis —

Bac de Sant Pere, s/n.
Tel. i Fax: 74 08 12

17867 CAMPRODON
(Girona)

li vaig dir: “Venga, póngase aquí” (a la cabina), i li vam explicar com funcionava. Uí, llavors ens hagués donat el cel, pobra senyora. Tu saps què és, sentir la veu ella directament? A les noies sempre els deia: “mireu, quan és un que no en sap ajudeu-lo tan com pugueu. El que ja en sap ja s’espavila”.

—Després n’hi havia una que quan començava a parlar deia: “Déu lo guard! Com estan?” I jo li deia: “dona, estalviï-s’ho, vagi al gra, que va passant el rato” (perquè s’estalviés diners).

—Una vegada una dona es va tancar a la cabina, i anava parlant. Vam dir: “no corren els passos, que estrany... si aquesta senyora no parla!”, i resulta que estava parlant sense despenjar el telèfon.

S’ha de reconèixer que l’Anita, amb la seva minuciosa memòria, és un sac d’anècdotes. Ens les explica una darrera l’altra, com si fos ahir que les va viure:

—Pels innocents ens en va passar una que totes vam plorar. N’hi va haver uns que es veu que varen encarregar per telèfon una paella d’arròs al restaurant *El Metro*, i els hi van anar a portar. Llavors deien que no la volien, i va venir aquí en Modesto enfadat, dient que era culpa nostra. Ens va ben botzinar. Nosaltres dèiem que no havíem set, tothom plorant, la Ma. Rosa, plorant... El dia dels innocents trucaven molt: “posa’m aquí, posa’m allà, posa’m amb la rectoria...” Amb la rectoria no els hi volíem posar mai, perquè ja sabíem que era per enganyar al pobre senyor rector.

—El que era molt graciós era en Rosendo Sala, sempre en tenia una per dir. I en Marc de Can Gratacòs, també era molt graciós, perquè sempre telefonava. I si no tenies feina li seguies una mica la veta. Hi havia persones que no, els teníem catalogats, el que era més educat, i el que no... Al final de l’estiu, quan marxaven els de les torres, sempre ens portaven propina, i per Nadal també hi havia gent que ens en portava.

—Recordes alguna urgència que tu passessis per telèfon?

—Quan em vaig espantar molt va ser quan l’Enric de Can Collboni es va electrocutar. Vaig sentir a la Margarita Bertranpetit dient: “auxili!, auxili!”, i no podia ni dir el que volia. Del *susto*, trucaven i no deien el què. I després, quan hi havia aiguats, una central hidroelèctrica de Manlleu ja ens telefonava a veure com anava l’aigua. Pobra gent, sempre estaven: “¿com puja, l’aigua?”

—Recordes trucades que es repetissin cada any, en una data determinada?

—Sí, la petita de Can Guasch. Sempre per cap d’any, a les 12 en punt telefonava al “nòvio”.

—A pagès hi havia telèfon?

—No, ningú de pagès no en tenia. Ja era ben trist, aquell temps. A vegades hi penso, i amb els de pagès sempre hi pensava quan nevava: “Mare de Déu, pobrets, allà dalt sense telèfon!” i molts encara no tenien ni llum. Si feia bo, no hi pensava.

La modernització va portar a l’inici del fi de la feina: amb l’arribada del sistema automàtic de telefonia, la feina es va acabar. Això va ser cap a l’any 1973. L’Anita hi havia treballat 14 anys.

—Vaig tenir, com us he dit, molt bones noies. Llavors, quan van plegar les germanes Guardiola va venir la Magdalena Nogué i la Ma. Teresa Claravall. I llavors ens van despatxar a totes. Van posar l’automàtic, el sistema nou, i tothom al carrer. I si una de les noies hagués volgut continuar a la feina, potser l’enviaven a Galícia, i al cap d’un temps també l’haurien despatxat. Durant una temporada, el sistema va ser semiautomàtic, de manera que cada mitja hora podies marcar els números en un “disco”.

—Et molesta, que encara tothom et conegui com a “l’Anita de telèfons”?

—Ai, no, perquè com el meu nom n’hi ha molts, i com el del meu home també n’hi ha molts. Fins i tot a la bossa del pa hi tinc escrit: “Anita de telèfons”.

—L’enyores, la feina a telèfons?

—Home, a la meua edat ja no. Ja no tinc edat per a treballar-hi. Però era “maco”. Quan vaig plegar, sí que ho vaig enyorar. Llavors vaig entrar a treballar a la pelletteria, de dependenta. I encara m’hauré mort sense haver tingut mai un hotel. M’hauria agradat tenir un hotel petit i fer només tres plats, cada dia, només tres però ben cuinats. Per exemple, fer escudella i carn d’olla, però bona; mongetes amb botifarra i carn a la brasa, però bé. A Camprodon és una llàstima: no hi ha cap, cap lloc, que facin curt i ben fet. Fan unes cartes de restaurant llargues, llargues.

—I no hi tornaries, ara que diuen que aviat les trucades podran incorporar, fins i tot, imatges de qui truca?

—No, no, ja no tinc edat: són 73 anys! Ja ha passat, això.

—Què en penses, d’això que ara tothom té telèfon mòbil? En fem un abús, del telèfon?

—Uí, res. No m’agrada, això del mòbil. Va bé per quan deixen un “recado”, així pots saber si hi ha una urgència. Però ara se n’abusa. Van amb els cotxes i vinga xerrar.

—I què en penses, d’això que ara en diuen les línees eròtiques?

—Uí, no n’he escoltat cap, però m’espantaria, i això que no sóc pas “mojigata”, eh? Però, francament, no ho trobo bé. Ho prohibiria totalment, com això que fan a la televisió de les “Boles de Drac”, que no és per la canalla. És superviolent! Lo de les línees eròtiques ho trobo horrorós. Perquè les han de fer, aquestes coses? Per espantillar la gent. Ara la gent no té il·lusió com teníem abans. Abans anàvem al ball. Hi havia uns bancs al voltant, anàvem per pujar-hi, i el noi només et veia una mica el genoll i ja: “uí!” I anàvem a Llanars a ballar, a peu, eh?, amb neu fins al clavià, i quan arribàvem, ens feien uns morros, les noies de Llanars...

Recordant el temps d’abans, l’Anita no pot ni vol evitar comparacions amb el temps present, i ens diu, referent a Camprodon:

—Sóc molt camprodonina, i ara em sap greu perquè Camprodon ja no és el Camprodon que era. L’han espatllat molt. En lloc de fer coses culturals per la gent, només fan bars. És l’única cosa que hi ha. Podrien fer moltes coses. Qui vulgui estudiar, ha de marxar de Camprodon. El jovent no hi té feina, aquí. Abans hi havia les tovalloles, can Gironès... moltes fàbriques, i la gent, i les botigues, tothom es guanyava molt bé la vida. □

→ Silvia Planas i Meritxell Suriñach.

AL RIPOLLÈS

GASOLIS
Gaster sl
Sempre al seu servei

Tel. 74 12 07

Entitat

Sembla que els primers passos de la Cooperativa Obrera de Consum de Camprodon es van donar a les primeries de segle. La causa i el bressol del naixement d'aquesta entitat la trobem en una reunió de gent obrera i de poc poder adquisitiu, per tal de poder obtenir productes alimentaris a més baix preu.

Per evitar despeses que repercutissin sobre els preus de venda, els socis es comprometeren a despatxar ells mateixos a la botiga que volien crear, en grups que farien tornos: en principi, obririen els dissabtes i diumenges i, si la cosa anava bé, també la resta de la setmana. Es va acordar que la botiga, i després el cafè, estarien oberts a tota classe de públic, establint un sol preu per a tothom. Perquè els socis en poguessin percebre els beneficis, es va encunyar moneda de règim interior que només podien utilitzar els associats. Aquestes monedes tenien un preu de compra més barat segons els beneficis obtinguts.

La implantació d'una Cooperativa Obrera de Consum va comportar que el ram dels botiguers de Camprodon ho consideressin un atac frontal als seus mitjans de vida, i s'hi oposessin rotundament. Deien que era una forma d'ensorrar Camprodon, perquè una bona part dels seus habitants vivien del comerç, activitat que atreia habitants d'altres pobles de la comarca. En perdre les vendes de la població obrera, alguns haurien de tancar i la vila deixaria de ser el centre comercial de la Vall. Deien també que, per sobre d'una acció cooperativista, l'entitat era un centre polític contra la classe benestant i rica, contra els estiuiejants, fins i tot. Com a medi de dissuasió, els comerciants pactaren entre ells que cap botiguer aga-

fés per treballar a casa seva, fos per la feina que fos, a socis de la Cooperativa. Això feu que les empreses del ram de la construcció haguessin de seleccionar el personal que enviaven a obres fetes en cases dels comerciants.

Quan el 1928 la Unió d'Estiuiejants funda el Club d'Esports Camprodon, ubicat a l'avinguda Maristany, i busca socis que amb la seva entrada ajudessin a pagar les obres, la Cooperativa Obrera se'n fa sòcia, per tal de desmentir la fama d'esquerranistes que anaven en contra les classes adinerades.

La Cooperativa no es vol limitar a ser un lloc on s'hi despatxen queviures ni a tenir un cafè que obrís a les nits en la planta del segon pis de la casa. Adaptaren la casa posterior, que també van adquirir, per poder-hi matar porc i vendre els productes elaborats en el comerç instal·lat a la planta baixa del carrer

Sant Roc. El primer pis es convertí en una espaiosa sala per a poder-hi fer ball. Per les festes de Carnaval del 1931, a més del sarau corresponent, organitzaren a l'exterior, per tots els carrers de Camprodon, l'enterrament del Carnestoltes.

El 14 d'abril de 1931 es proclama la República.

Són cooperativistes els que penjaran la bandera republicana a dalt de la torre del rellotge. Però on més prené part és en la Festa del Treball del primer de maig, fins llavors prohibida. Es fa una gran concentració a la plaça de l'Ajuntament i, en els discursos de rigor, dos membres de la Junta de la Cooperativa hi parlaran: en Mariano Seguí i en Patllari Vila, i a la tarda, al saló de la Cooperativa, hi haurà un ball extraordinari.

Monedes per a ús dels associats (5 i 10 cts.; 1 i 2 ptes.)

FUSTERIA
Barbonell, s.l.

Carrer del Mur, 7 - Tel i Fax (972) 74 08 38 - 17867 CAMPRODON (Girona)

La Cooperativa Obrera Camprodonenca

Amb l'arribada de la República, la Cooperativa redobla les seves activitats lúdiques. A la sala de ball del primer pis s'hi monta un escenari on es representen obres de teatre en les festes destacades, a més de "varietés", sessions de jocs de mans, etc. En Patllari Cullell forma una Coral que surt a cantar per Pascua i altres festes, i celebren Sant Patllari amb un programa de festes propi. Però amb la nova llibertat, la Cooperativa també es polititza més. En les eleccions que se succeeixen, els socis en prenen cada vegada més part.

El 1934 s'acaben les obres de l'hospital nou i la restauració del monestir. En continuar el boicot dels botiguers contra els treballadors de la Cooperativa, hi ha una certa temença que la construcció no entri en crisi, condemnant a l'atur a força obrers de la vila. La Cooperativa compra uns horts tocant el monestir, i posa en marxa un pla per a construir-hi cases barates. Es comença per construir-ne dues. Per a l'adjudicació d'aquestes obres, el sistema emprat és el del sorteig, com si es tractés de números de loteria. Abans no esclatà la guerra, se n'hauran acabat dues, una de les quals sortejaran, essent-ne en Francesc Blanco l'afortunat adjudicatari.

Amb la idea de fundar una Cooperativa Elèctrica, la primavera del 1935 es fa una crida a totes les entitats del poble, per tal de fundar una societat que pogués donar corrent elèctric a més bon preu que l'Elèctrica Brutau, que era la que en aquell moment subministrava la força a la població. La Cooperativa Obrera s'adhereix a la idea. Pel mes de juny de 1936, ja acabades les obres de la central de les Rocasses i esteses les línies de distribució, dos membres directius de la Cooperativa Obrera, l'Antoni Solà i en Pere Juncà, passaran també a la direcció de la Cooperativa

Popular del Fluid Elèctric.

El 18 de juliol de 1936, esclata la Guerra Civil. En principi, mentre hi va haver queviures, la Cooperativa Obrera va continuar la seva marxa acostumada però, poc a poc, aquests van anar escassejant i la seva activitat es va anar reduint. Una part dels seus socis, que estaven afiliats a partits i sindicats d'esquerres, es veieren catapultats a ocupar càrrecs dirigits de les entitats locals, a l'Ajuntament i al Comitè. Molts foren cridats a files, en el transcurs dels mesos. El 1939, perduda la guerra, bastants es veieren obligats a exiliar-se i alguns que no fugiren o no pogueren fugir van anar a raure a presons i a camps de concentració.

A l'entrada de les tropes franquistes, els locals de la Cooperativa varen ser requisats i ocupats per les milícies de la falange. La sala de cafè s'utilitzà com a sala de reunions i com a armeria. A la sala de ball s'hi feia la instrucció de la mainada d'entre deu i setze anys, essent els ins-

tructors, normalment, sergents de l'exèrcit. Més tard, quan les milícies juvenils van donar de baixa la casa, va ser ocupada per soldats dels dos batallons que en aquell moment hi havia de guarnició a Camprodon.

A finals de 1941, per combatre el mercat de l'"estaperlo", el govern del general Franco dicta lleis favorables per a la creació de cooperatives de consum, creient que pot ser un fre en els preus dels aliments que es compren i circulen sota mà. Aquesta notícia es rebuda amb alarma a l'Ajuntament de Camprodon, que creu que ressuscitar la Cooperativa seria contraproduent, ja que considera que aquella societat és (molts dels socis de la qual són fora d'Espanya o en camps de concentració) quelcom més que no pas una cooperativa de consum, un centre polític completament contrari al Moviment Nacional.

» *La causa i el bressol del naixement d'aquesta entitat la trobem en una reunió de gent obrera i de poc poder adquisitiu, per tal de poder obtenir productes alimentaris a més baix preu.*

"la Caixa"

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

» Després d'un parèntesi de més de quatre dècades, la Cooperativa Obrera es torna a posar en marxa. Però els temps han canviat. (...) A poc a poc, es van imposant les grans superfícies, que (...) ofereixen els seus productes a un preu amb el que no pot competir la Unió de les Cooperatives de Consum, tot i no buscar en la venda benefici personal.

Per fi, després que el govern franquista firmés el pacte amb els americans, i en plena guerra freda, les últimes forces militars de l'exèrcit abandonen Camprodon, on solament deixaran un petit "ratén" comandat per un capità, per vigilar les fortificacions que s'havien construït durant aquells anys. Però serà per poc temps. Mesos després, es cedirà l'edifici de la Cooperativa com a caserna de la Guàrdia Civil, cos que hi residirà fins ben entrada la dècada dels vuitanta.

El 1956, el govern torna a parlar de fomentar les cooperatives de consum. Antics membres de la Cooperativa de Camprodon sol·liciten al governador permís per obrir-ne una, esperant que els tornin els edificis de la seva propietat. El governador comunica a l'Ajuntament que té la intenció d'accedir a la sol·licitud. L'alarma a la casa de la vila és total: es reuneix el consistori amb urgència, escrivint a la màxima autoritat de la província, assegurant que la idea ha causat inquietud a la majoria de la població i que, per tant, no es veu amb massa bon ulls des de la corporació local. Aquesta oposició es basa en quatre arguments:

- 1er.) A Camprodon ja hi ha massa botigues i obrir-ne una altra de funcionament cooperatiu portaria molt malestar entre la gent del ram;
- 2on.) La Cooperativa era un niu de discussions polítiques que aviat tornaria ser un focus de contraris al Moviment, com ho demostra que es proposi per a president un ex-tinent de l'exèrcit roig;
- 3er.) En ser Camprodon un poble amb poc territori, no hi ha massa edificis que poguessin servir de caserna a la Guàrdia Civil;
- 4rt.) Els propietaris de la Cooperativa havien abandonat l'edifici durant la retirada roja sense haver-se'n cuidat mai més, la qual cosa fa que la seva propietat sigui més que discutible.

L'alcalde es desplaça a Girona per intentar convèncer el Governador Civil de la no autorització de l'obertura de la Cooperativa.

El novembre del 1975 moria el general Franco. El juny del 1977 la UCD guanya les primeres eleccions legislatives. El març del 1978 el diputat Joan Reventós demana al govern que es torni, amb la màxima urgència, el patrimoni de les 110 cooperatives catalanes expropiades. A l'abril de 1979 tenen lloc les primeres eleccions democràtiques municipals. Una de les coses que fa el nou consistori elegit pel poble és reclamar el patrimoni de la Cooperativa Obrera. A principis de 1980 els pocs socis vius que queden, juntament amb els fills dels que són morts, tornen a refundar la la Cooperativa. Procedeixen a inscriure els que encara es consideren socis i els que d'aquí en endavant ho vulguin ser. Per a poder posar novament la societat en marxa, necessiten un local, ja que de l'anterior encara no en poden disposar, i serà necessari reformar-lo perquè es troba en molt mal estat. L'Ajuntament els en cedeix un al carrer Germans Vila Riera mentre no es puguin servir de l'altre. I un problema molt important: falten diners per a poder comprar gènere. Per a solucionar-ho, es proposa que cada soci que s'apunti doni 5.000 ptes. Els primers inscrits són del 14 d'abril de 1980, i a finals d'any ja superen els 100 socis i es disposa de mig milió de pessetes.

Després d'un parèntesi de més de quatre dècades, la Cooperativa Obrera es torna a posar en marxa. Però els temps han canviat. Durant uns anys, arriba a funcionar prou bé. Però el que dèiem, el món ha entrat en una altra època. A poc a poc, es van imposant les grans superfícies, que, en comprar en grans quantitats, ofereixen els seus productes a un preu amb el que no pot competir la Unió de les Cooperatives de Consum, tot i no buscar en la venda benefici personal.

A poc a poc, una aquí i l'altra allà, les cooperatives van tancant les seves portes. I, desgraciadament, també va arribar el dia que ho va haver de fer la de Camprodon. □

➡ Junta de la Cooperativa Obrera Camprodonenca

FINQUES CAMPRODON

Tel. i Fax (972) 74 02 52 – Mòbil: 909-43 96 06
Tels. particulars: 74 08 72 – 70 32 77

DEPARTAMENT COMERCIAL

Carrer València, 43
17867 CAMPRODON

Dinar de socis a la font del Boix. Època de la República

Opinió

Durant molts anys hem viscut de la nostra agricultura

Segons dades d'Unió de Pagesos, el cinquanta per cent dels pagesos han abandonat les seves explotacions en els darrers deu anys. És a dir, des de l'entrada a l'ex-CEE. El procés de pèrdua d'habitants en les zones rurals ja havia començat feia anys, però no amb tanta intensitat.

Durant molts anys l'home va viure de l'agricultura. Vivia del que li donaven les seves terres i el seu bestiar.

La nostra Vall ha estat durant cents d'anys terra de camperols que han viscut (sobreviscut) de la terra. De gent que l'ha estimada. l'ha soferta i, en el fons, intencionadament o per atzar, ha tingut cura que el nostre entorn fos el que avui en dia fa que la nostra vall es guanyi la vida amb el turisme.

De mica en mica, aquella gent valenta, ferrenya, treballadora, ha anat desapareixent de les masies. Amb la marxa de la gent les cases han caigut i el bosc s'ha anat embardissant (fa llàstima).

I mentrestant, vivim proclamant, venerant i combregant que el nostre futur és el turisme. Potser sí, no ho posaré en dubte, ja que sembla difícil que la indústria i l'agricultura puguin arribar a ser una activitat important en aquesta zona.

Però abandonant el camp, deixant-lo embardissar, embrutar, deteriorar-se... Deixant que cada cop hi hagi menys bestiar a les muntanyes, deixant que ens embrutin o embrutint-lo de plàstics, ferralla,... de deixalles que produïm, qui vindrà a visitar la nostra vall? Què vindran a veure, les aglomeracions del carrer València o el pàrking municipal del Maristany? O vénen a visitar el nostre entorn, la natura, la pau, i la tranquil·litat, i a respirar aire pur? Bé, m'estic empatollant. Quedin aquestes preguntes com una reflexió, no com una crítica.

Deixeu-me tornar on he començat: durant molts anys, l'home ha viscut de l'agricultura. I no ho dic perquè ara no mengem productes del camp: es mengen, però no son producte d'una "agricultura verda", natural, sinó d'una agricultura intensiva i expoliadora, i a més, cada dia més, són productes importats d'altres països (donat que no els sabem fer).

No sé si això és a causa del fet que els produeixen més barats (i de menys qualitat), o perquè la Política Agrària

Comuna ha anat afogant la nostra agricultura (amb l'ajut de les nostre institucions).

La Política Agrària Comú (PAC) fa trenta anys que funciona a nivell dels països que han anat formant les comunitats europees.

La PAC s'ha basat en tres principis fonamentals: la creació i manteniment d'un mercat únic, el respecte a la noció de Preferència Comunitària i el compromís amb el principi de Solidaritat Financera.

La creació d'un mercat únic s'ha assolit gràcies als sistemes proteccionistes (subvencions, quotes, primes...) que han fet imprevisible, en part, el mercat europeu als altres països.

El respecte a la Preferència Comunitària s'ha assolit, sobretot, amb la protecció de les zones herbàcies angleses, però no s'han enrecordat que existeix (i que cal, alhora, protegir) l'avellana catalana.

El principi de Solidaritat Financera també s'ha assolit donant grans subvencions a grans terratinents, fins i tot a l'estat espanyol, com ara la duquesa d'Alba, que percep més de 300 milions anuals per aquest concepte.

Aquests principis ja estaven inclosos en els objectius de la PAC (Art.39) del Tractat de Roma (1957). Tenien per objectiu centrar-se en l'increment de l'activitat agrària, garantir un mínim nivell de vida a la població agrària, estabilitzar els mercats i garantir la seguretat d'abastiment a uns preus raonables.

Des del 1962, i sobretot des del 1972, amb la creació del FEOGA (Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícola), que és un instrument financer de la PAC, aquests principis es veuen recolzats per un programa d'Orientació per aconseguir la millora de la competitivitat en les explotacions via projectes de modernització, amb la instal·lació de joves agricultors, amb plans de jubilació, amb ajudes a les zones més desfavorides...

Després de més de 30 anys, la PAC ha servit en un primer moment per protegir l'agricultura europea, però, mica a mica, ha anat protegint els més poderosos i ha dificultat la continuïtat de les petites explotacions; primant

Immobilària

Vall de Camprodon

Passeig de la Muralla, 1
CAMPRODON

Opinió

els més grans i, paral·lelament, subvencionant el tancament d'exploracions i bloquejant els plans estructurals que tanta falta fan al nostre camp.

Plans Estructurals que haurien d'ésser en essència el pilar fonamental de la PAC, encaminats a la millora de les estructures agràries i al garantiment d'una renda mínima a l'agricultor, i només han representat una petita part de la despesa agrària de la Comunitat (si prenem el pressupost de l'any 1990, les accions estructurals només representen un 5,9 % (MAPA 1990) de la despesa agrícola).

Ara fa cinc anys, al 1992, es va produir una reforma de la PAC Els motius: el fracàs del treball fet fins aleshores. Segons Teresa Serra Devesa (La PAC, Integració Europea), es poden classificar en dos grups: els problemes interns i les tensions i conflictes a nivell internacional, derivades del sistema de protecció comunitari. Interns pel fracàs i desfasament dels instruments de què estava dotada i conflictes amb el seu principal opositor (EE UU)

Tal com reconeix la Comissió en el seu document de reflexió de 1991: "Evolució o Futur de la PAC. Document de Reflexió de la Comissió", COM (91) 100 final., aquesta política ha comportat diversos problemes a partir de l'aparició dels excedents comunitaris. Entre els esmentats per la Comissió destaquen els següents:

- Un augment de la producció per sobre de la capacitat d'absorció del mercat.
- La PAC ha provocat una degradació del medi natural per una doble via: la primera via ha estat la intensificació dels mètodes de cultiu que ha provocat un ús abusiu de pesticides i fertilitzants, així com la degradació de les aigües. La segona via fa referència a l'abandonament de les explotacions agrícoles menys rendibles, que ha suposat una desertització de la terra.
- El sistema de protecció agrícola comunitari ha resultat ésser poc equitatiu i ha accentuat encara més les diferències entre les diverses explotacions agrícoles. La Comissió apunta que un 80 per cent de les ajudes

al camp van a parar a un 20 per cent de les explotacions agrícoles ("Nuestro futuro agrario" Comissió de les Comunitats Europees, Luxemburg, 1993.).

- Si bé un dels principals objectius de la PAC era elevar el nivell de vida dels agricultors, la Comissió reconeix l'escassa millora del mateix entre 1975 i 1989, un període que, per altra banda, ha vist reduïda la població agrícola en un 35 per cent.
- Un augment important de la despesa agrícola, concretament de la despesa del FEOGA, que entre 1975 i 1989 ha passat de 4.500 milions d'ecus a 11.300 en valors constants. (segons Teresa Serra Devesa).

El resultat final ha estat l'abandonament de la terra i de l'agricultura com a activitat principal, i això només es pot parlar ajustant la producció a la demanda del mercat, dirigint les ajudes a les rendes dels agricultors allà on siguin més necessàries, proporcionant incentius als agricultors perquè es quedin a la terra, protegint el medi ambient i aprofitant els avantatges naturals de les zones rurals.

Ahora, cal augmentar la competitivitat en mercat intern i millorar la situació en les mercats externs (el comerç de productes agraris entre la comunitat i tercers països era el 1990 de 55,889 mils de milions d'ecus en importacions per 35,186 mils de milions d'ecus en exportacions ("Nuestro futuro agrario" Comissió de les Comunitats Europees, Luxemburg, 1993.).

D'aquesta forma s'han encaminat a anar anorreadant el nostre camp, fomentant les grans companyies, creant dèficits importants en la balança de la UE, encaminats a fer que Europa sigui un país industrial, i deixant l'agricultura a tercers països (exclòs EE UU), bàsicament del malanomenat Tercer Món, que seran qui ens proveiran dels aliments agrícoles, essent en aquest camp totalment deficitaris.

Com deia: durant molts anys hem viscut de l'agricultura, de la nostra.

I ara, mireu el nostre voltant, què n'és del nostre camp?, què n'és del nostre medi ambient? □

✦ Martí Barri i Sau

Pub
2000

Moviment Demogràfic

Dades referents al període comprès entre l'1 d'agost i el 18 de novembre de 1997, extretes del registre civil de l'Ajuntament i del registre parroquial (parròquia de Sta. Maria de Camprodon).

Si voleu incloure dades demogràfiques familiars, a les quals no tenim accés, podeu enviar-nos-les a la redacció.

▶ NAIXEMENTS

Àlex Sala i Creixans, fill de Xavier i Sara (6 d'agost)

Aniol Reyné i Magret, fill d'Albert i Agnès (12 d'octubre)

Maria Guillaumes i Garnatxe, filla de Joan i Rosa (17 d'octubre)

▶ BATEIGS

Natàlia Poch i Clarena, filla de Xavier i d'Alba (10 d'agost)

Judith Soto i Martínez, filla de Fèlix i d'Olga (16 d'agost)

Mar Suriñach i Maltas, filla de Jordi i Gemma (24 d'agost)

▶ DEFUNCIONS

Maria Gardella Solé, natural de Llanars, 87 anys (18 d'agost)

Montserrat Solà Abel, nat. de Llanars, 91 anys (8 de setembre)

Joan Quera Costa, natural de Molló, 88 anys (16 de setembre)

Esteve Clé Sunyer, natural de Beget, 93 anys (4 d'octubre)

Teresa Rigat Boix, 75 anys (21 d'octubre)

Joaquim Pairó Descamps, n. Camprodon, 72 anys (10 de novembre)

Isidre Solà Costa, n. de Camprodon, 81 anys (17 de novembre)

Teresa Vila Puigmal (18 de novembre) – Beget

▶ MATRIMONIS

Ras Erwin, natural d'Holanda

i Johannes Adklanns, natural d'Holanda (2 d'agost) – Beget

Antonio Bobi García, natural de Sevilla

i Esperanza Esteve Ortega, natural de Barcelona (23 d'agost)

Albert Mestres Emilió, natural de Barcelona

i Eulàlia Rubio Galofre, natural de Blanes (1 de setembre)

Carles Batchelli Palomeras, natural de Camprodon

i Ma. Mercè Planagumà Vila, natural d'Olot (6 de setembre)

Josep Ma. Picó Font, natural de Vic

i Marta Bordas Baliu, nat. Barcelona (7 de setembre) – Beget

Jordi Tosca Poch

i Ma. Carme Monells Descamps (20 de setembre)

Josep Blanch Casadesús, natural de Llanars

i Dolors Corominas Juncà, n. de Camprodon (4 d'octubre)

Martí Cristina Nogué

i Esther Clarena Gamisans (12 d'octubre)

Jaume Girona Rebollo, de Barcelona

i Eva García Otero, de Sta. Cruz de Tenerife (15 de novembre)

NOMÉS LA IMPORTÀNCIA NECESSÀRIA

La idea de l'“Etern Retorn” de Nietzsche, explica Milan Kundera en una de les seves novel·les, ofereix estabilitat i volum a la realitat en què vivim.

»També té la seva vessant negativa —continua dient l'escriptor txec—, ja que el mite de l'“etern retorn” assegura que una vida, qualsevol vida, que desapareix una vegada i per sempre és com una ombra, sense pes i prematurament morta, i que encara que aquesta hagi estat horrible, meravellosa o sublim, la seva horribilitat, meravellositat o sublimitat no significa absolutament res en el temps.

»En canvi, i per posar un exemple, si la Revolució Francesa, o qualsevol altra revolució, s'hagués produït més d'una vegada, donaria molta més importància i pes als fets; però com que solament ha ocorregut una vegada en la història, els sanguinaris anys de la Revolució s'han convertit en simples paraules i en teories més lleugeres que plomes.»

Aquesta ve a ser pràcticament la idea que li és atorgada al mite de l'etern retorn, segons Nietzsche.

És clar que aquest mite, a mi, se'm torna absolutament absurd i incoherent, i penso que a molts altres també quan, caminant el dia a dia i sense fer cap esforç, patim l'eloqüència de la violència, de la incomprensió i de l'absurdament il·lògic repetidament. I perquè, en les nostres pròpies vides simples i quotidianes, som testimonis de la repetició d'aquest mite, segurament no a nivells tan complicats com en les revolucions, però sí en fets, accions nostres que són determinants per a nosaltres i per als qui ens envolten.

I és que per molt que es repeteixi la mateixa tragèdia o fortuna en el devenir de la història, o en el nostre camí particular, la importància que es mereixi tal fortuna o tal tragèdia estarà avaluada segons els nostres valors i segons quin punt ens afecti.

... I és que, de fet, ... això és el que hi ha ... I perquè donar-li més voltes?... si tot va massa depressa... □

✦ Elena Moreno.

**C. Ventura
Consultors, S.L.**

*Cristina Ventura i Carpintero
Economista*

Carrer Freixenet, 6, baixos
Telèfon (972) 13 03 08

**Laboral
Fiscal
Comptable**

17867 CAMPRODON
(Girona)

Opinió

La ploma convidada

Laura Siurana

«Vaig néixer a Barcelona el 28 de febrer de 1964.

Als cinc anys em vaig traslladar al poble de Premià de Mar.

Actualment, treballo d'adjunta de direcció de l'Associació de la Indústria de la Pell per al Comerç Exterior i, en particular, la meva tasca és la d'organitzar les participacions sectorials a fires estrangeres.

Dues poesies meves han estat publicades per l'editorial "La font del cargo!", en el recull que fan en ocasió de la diada de Sant Jordi (anys 1981 i 1983).»

Vaig començar a venir a Camprodon quan la meva filla gran tenia un any.

La idea em va ser donada pels meus pares, que ja hi havien estat abans.

Tots els dies de la nostra estada van passar d'una revolada.

Als matins, anàvem a banyar-nos al riu o a la piscina i, a la tarda, tot passejant fins la font de Sant Patllari, la Mare de la Font o el passeig Maristany.

És a Camprodon on la meva filla va començar a fer les seves primeres passes, va aprendre a nedar i a anar en bicicleta.

Després de venir uns anys, a Camprodon, durant els estius, vam decidir que volíem gaudir-ne tot l'any: a la tardor quan les fulles dels arbres es van tornant de diferents colors; a l'hivern quan la neu envolta tota la vall, i a la primavera quan tot és ben cobert de flors i el xiuxiuejar dels ocells alegra tots els cors.

Camprodon, ens agrada estar entre les teves gents, sentir-nos aquí com a casa nostra i envoltar-nos dels nostres amics que hem fet en aquest tan bell paratge.

Els nens que juguen i van en bicicleta, els jocs de cucanya, el cinema al "Casal Camprodon", les sardanes i la Maniera, els sopars de barri i totes les festes tradicionals, fan que Camprodon esdevingui el lloc ideal, no tan sols per passar-hi unes vacances, sinó per dedicar-hi part dels somnis de la nostra vida.

Aquest sentiment és compartit per gent de totes les edats. En el nostre cas, són quatre les generacions que gaudeixen de tots aquests esdeveniments i del poble de Camprodon: la meva àvia, els meus pares, el meu marit i jo, i les meves filles.

Esperem que el bell record d'aquests moments es vagi transmetent de generació en generació, i que aquestes vivències siguin un dels millors tresors que puguem deixar als nostres descendents. □

SERVICIO OFICIAL

RENAULT

ALEJANDRO CUADRADO

C/. València, 56
Telèfon 74 00 55

17867 CAMPRODON (Girona)

Taller mecànic
Reparació
d'automòbils

—IMATGES

que han estat notícia

► 1d'agost 97

Inauguració del Museu d'Autòmats de Camprodon

El Conseller d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat, Antoni Subirà, va dedicar el seu primer dia de vacances a inaugurar el Museu d'Autòmats de Camprodon, dedicat als oficis antics, iniciativa de l'artesà francès Michel Wurfel, convenientment recolzat per la seva esposa Jacqueline i pel matrimoni camprodoní Sebastià Sala i Ramona Pulí.

La inauguració, que va comptar amb la presència de l'alcalde de Camprodon, Esteve Pujol, el president del Consell Comarcal del Ripollès, Mingo Pairó, i d'altres alcaldes i regidors de la comarca, va consistir en una benedicció del local a càrrec del rector de Camprodon, Mn. Joan Soler.

Després d'obrir les portes del museu per primera vegada, i abans del refrigeri que es va oferir als assistents, el Sr. Esteve Pujol, el Sr. Wurfel, creador de les figuretes, i el conseller Subirà, van felicitar aquesta iniciativa, que portarà un nou interès turístic a la Vall de Camprodon.

► 2de juliol 97

La botiga al carrer

Una de les novetats d'aquest estiu ha estat la 1a. edició de *la botiga al carrer*, organitzat per l'Associació de Comerç i Turisme. Una bona ocasió per triar i remenar entre tota classe de productes, que esperem que tingui continuïtat.

► NOTÍCIES BREUS de l'estiu 97

- 27 juliol — El tradicional concert d'estiu de la **Coral Camprodon**, en la seva vuitena edició, va comptar amb la participació de les corals **Orfeó Jonquerenc** i **Coral Cerdanyola**.
- 7 agost — **Jornada Pro-Llar d'infants** a la plaça Santa Maria, amb jocs de cucanya, concurs de coques casolanes, sopar i ball.
- agost — **Festes de carrer** Com cada estiu, es van celebrar les corresponents festes de carrers i places. Una barreja de sardanes, balls, jocs de cucanya i espectacles infantils. Un cop més, els veïns del Parat ens van sorprendre amb el seu espectacle. Remarcar també les tradicionals paradetes del carrer València.
- agost — No podem deixar d'esmentar festes i actes del mes d'agost com són:

ACTIVITATS CULTURALS

- Festa del segar i del batre (3 i 24 d'agost)
- Fira del col·leccionisme (9 d'agost)
- XVIII Fira del dibuix i l'artesanía (3 d'agost)
- XVII Exposició de plantes i flors (9 d'agost)
- Exposició de quadres dels artistes locals Rosa Serra i Esteve Moreno

MÚSICA

- Concerts a les Carpes
- Sardanes
- Revetlles
- Havaneres
- Trobada de músics sense solfa (10 d'agost)
- Jarabe de Palo

ESPORTS

- Campionats de Golf
- Cursa Popular
- Sortides de l'Ski Club Camprodon
- Natació
- Petanca
- Campionat de futbol sala
- Futbol
- Cursa americana amb BTT

IMATGES - que han estat notícia

► estiu 97

Programació infantil de l'estiu '97

Va encetar la programació una "cercata" de nassos, amb el grup *Pepsicolen* (a la fotografia), sens dubte un dels triomfadors per la seva capacitat d'implicar petits i grans i fer passar una estona divertida.

La segona actuació la va oferir el grup de teatre *L'Estaquirot* amb l'obra "Guerripau", una barreja de titelles i personatges reals situada a l'època medieval. Van tancar la programació les parades de joc, per *Guixot de 8*, unes parades amb molt d'enginy que van posar a prova l'habilitat i destresa

XII Festival de Música Isaac Albéniz

Un any més, els aficionats a la música van poder gaudir de les actuacions programades dins d'aquest festival.

A la fotografia, la *Christophorus Symphonie Orchester Stuttgart*.

► 14 agost 97

► 6 setembre 97

Inauguració del Parc de Bombers Voluntaris de Camprodon

Amb la presència del delegat del govern de la Generalitat a les comarques gironines, Sr. Xavier Soy, el dia 6 de setembre es va inaugurar el parc

de bombers de Camprodon.

Aquesta obra ha estat finançada per l'Ajuntament de Camprodon, la Diputació de Girona i la Generalitat de Catalunya.

Inauguració de l'escultura a Isaac Albéniz

La inauguració de l'escultura "Piano Suite - Homenatge a Isaac Albéniz" va comptar, com poden veure a la fotografia, amb la presència de Joan Domènech (actual delegat de Cultura de la Generalitat, i membre de l'àrea de Cultura de la Diputació de Girona en aquell moment); d'Alfons Alzamora (l'autor de l'escultura); Arcadi Calzada (president del Consell d'Administració de la Caixa de Girona); Mingo Pairó (president, en aquell moment, del Consell Comarcal del Ripollès); Esteve Pujol (alcalde de Camprodon) i Jordi Berdala (Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Camprodon).

Des de l'agost, doncs, la plaça de la Forcarà ha canviat el seu aspecte, en homenatge al músic camprodoní.

-IMATGES

que han estat notícia

► Actes de la Diada 11 setembre 97

Els actes van començar el dia 4 de setembre, amb una conferència organitzada per l'ADVAC sobre la Guerra de Successió (1704-1715), a càrrec de **Valentí Planesas**.

L'acte institucional el va protagonitzar el professor de Ciències Polítiques de la UAB **Jordi Sánchez** (a la fotografia esquerra), amb una xerrada a la Sala d'Actes de l'Ajuntament sobre les nacions sense estat.

La tradicional **trobada de colles geganteres** va ser un altre dels actes destacats de la jornada (a la fotografia superior), juntament amb un recital de poesia en homenatge a Salvador Espriu.

Tancà els actes un concert del *Carnicinium Academicus Chorus* i la soprano Ofèlia Roca.

Premi de Turisme

El *Museu d'Autòmats* de Camprodon ha estat una de les entitats premiades en l'última celebració, a Barcelona, del *Día Mundial del Turismo*.

El premi "Importantes del Turismo" va ser lliurat per la Junta Directiva de Skat Club de Barcelona, la qual atorga anualment una distinció pública a aquelles persones, entitats o organismes que més han contribuït a la promoció del turisme. Recolliren el premi el regidor de Cultura, Jordi Berdala, i Ramona Pulí, promotora del Museu.

Les altres entitats premiades foren: Cadena Hotelera Hesperia Hoteles, de Barcelona; Compañía Catalana de Camping, S.A. (Conca de Ter); El Corte Inglés (Barcelona); Escola de Turisme Bettatur (Tarragona); Hotel Llivia (Girona); Junta Castilla y León (Valladolid); Patronat Intercomarcal de Turisme "Terres de Lleida" (Lleida); Restaurant "El Cangrejo

► 27 setembre 97

Cafè - Bar

☎ mòbil: 908 64 53 44

Carrer Nou, 4
17867 CAMPRODON
(Girona)

IMATGES

que han estat notícia

Setembre 97

Nou president del Consell Comarcal

Tal com estava pactat per CIU, dos camprodonins es reparteixen la presidència del Consell Comarcal del Ripollès.

Domingo Pairó, de Convergència, va cedir el càrrec, el passat mes de setembre, a Jaume Vilarrasa, d'Unió.

Ràdio Municipal de Camprodon ja té mascota

El Llufarut és el nom de la mascota de la nostra ràdio.

El nom, ben camprodoní, va ser proposat per l'Antoni Suriñach.

Novetats al cinema Casal Camprodoní

Des d'aquest estiu, el Casal ha incorporat el sistema Dolby, millorant d'aquesta manera la sonoritat.

Per primera vegada, aquest estiu hi va haver programació diària de cinema, amb sessions de tarda i nit.

Renovació de Juntes a dues entitats:

Amenitzat aquest cop amb un sopar, el mateix van fer l'Associació de Dones de la Vall de Camprodon, formant la Junta següent:

ADVAC

Presidenta: Ramona Juncà
Sots-presidenta: Agustina Mingorance
Secretària: Agustina Lopez
Tresorera: Emilia Garcia
Vocals: Eugènia Bueno, Pilar Ruart, Anna Ma. Guardiola, Dolors Molas, Anna Gardella, Cecília Palol, Montse Puigmal, Ma. Dolores Rosado, Maria Vilalta, Ma. Rosa Delòs, Montse Roca, Ma. Lourdes López, Montse Pastoret, Francesca Alabau.

Casal de la Gent Gran

Amenitzat amb un berenar, es va procedir a l'elecció de la nova Junta al Casal de la Gent Gran, que ha quedat constituïda per:

President: Manel Pujol
Vice-president: Josep Palos
Secretari: Daniel Freixa
Tresorera: Mercè Suriñach
Vocals: Mn. Joan Soler, Antònia Ricart, Maria Sastre, Antònia Folgarona, Maria Anglada.

A causa de la quantitat d'esdeveniments que tenen lloc a Camprodon al llarg de cada trimestre, se'ns fa difícil per problemes d'espai donar cabuda en aquesta secció de la revista a tots els actes.

És per això que ens veiem obligats a reduir-los, mirant de compensar les imatges en cada un dels números.

No voldríem que alguna entitat o particular se'n sentís exclòs.

Jardi
Piscina
Pàrquing

**HOTEL
MARISTANY
RESTAURANT**

* * *

passeig Maristany núm. 20
17867 CAMPRODON
Tel. (972) 13 00 78
Fax (972) 74 07 78

-IMATGES

que han estat notícia

... i també FESTES MAJORS a ...

► 10 i 16 agost 97: Font Rubí

Demanem als de Font Rubí que ens enviïn, siusplau, alguna fotografia de la seva Festa Major.

► 4 i 5 octubre 97: Rocabrúna

► 4 i 5 octubre 97: La Colònia Estabanell

► 8 i 9 novembre 97: Beget

Beget

Sí, la Festa Major de Beget és al novembre. No us penseu que la senyora que surt saludant a la fotografia s'hagi equivocat amb el vestuari: el que passa és que la fotografia correspon a l'estiu, al dia 16 d'agost. Aquell dia hi va haver, a Beget, el VIII Concurs de Pintura Ràpida, i un concert de música clàssica a l'església de Sant Cristòfor, que va ser un èxit de públic i de qualitat musical.

Demanem als de Beget que ens enviïn, siusplau, alguna fotografia de la Festa Major de novembre!

Hostal
SANT ROC

Plaça del Carme, 4 i 5
Tel. (972) 74 01 19
17867 CAMPRODON

Cartes al Director

Les persones que vulguin veure publicada la seva carta, hauran d'adreçar-la a la seu de *El Camp Rodó* (vegeu requadre).

És imprescindible que les cartes vagin signades amb nom, cognoms i DNI, encara que hi pot figurar un pseudònim a l'hora de publicar-les (cal indicar aquesta preferència).

Revista *El camp Rodó*
Secció Cartes al Director
Ajuntament de Camprodon
Plaça d'Espanya, 1
17867 CAMPRODON

Per manca d'espai, *El Camp Rodó* es reserva el dret de publicar les cartes i de resumir-les si és necessari.

Per a la seva publicació, se seguirà un rigorós ordre d'arribada a la direcció de la revista, i no s'exclourà cap carta en funció del seu contingut.

El Camp Rodó agraeix les col·laboracions dels seus lectors.

El Pont dels Entesos Ben Dits

■ En el món actual els pobles i les ètnies tenen la seva pròpia llengua, unes 4.000, segons estudis científics. També, diuen els lingüistes, la llengua conforma una manera de pensar i d'entendre la vida. Tot això, i més detalls evidents, posen de manifest la possible confusió d'idees i visions de la realitat i la difícil sortida d'aquest problema per quelcom més que la paraula.

No ens ha de sorprendre que la "comunicació" sigui clau en aquests temps que corren. Un allau de paraules es vessen diàriament a sobre la humanitat a través de la ràdio, la premsa, la televisió. Es truca per telèfon, s'intercanvien informacions per mig de xarxes de bancs de dades; es participa activament o passivament en grups de debats, reunions, etc. Però sembla que tots aquests esforços per la comunicació no deixen d'aïllar l'home. Malgrat es parlin diferents llengües, la vertadera comprensió és ben difícil de trobar... De vegades les mateixes paraules, en la mateixa llengua i en una situació similar, no representen el mateix: no es parla dins d'una base igual de coneixements. És ben cert que, per sobre d'aquesta saturació de paraules i d'imatges, hi manca quelcom. La comunicació poques vegades construeix un pont entre els cors, suposo que és perquè les idees i els comportaments estan acartonats, cristal·litzats. Allò que extén un pont entre els uns i els altres forma part d'una certa consciència que existeix, evidentment. Crec que és una voluntat d'estima, de voler comprendre l'altre, de saber posar-se al seu lloc, d'un "què faria jo?", de conèixer diferents punts de vista... És clar que per part de tothom hi ha d'haver un desig utòpic d'enteniment.

El llenguatge no tan sols serveix per comunicar, també expressa voluntat, fins i tot en aquell parlar per parlar, ja que, malgrat que la paraula, en moltes ocasions, ha perdut el seu poder i està desvirtuada, posseeix encara una gran força creadora, per a bé i per a mal. Mirem, si més no, l'efecte

nociu de certes acusacions abans d'hora per destrossar una imatge o una vida o, al contrari, l'efecte exageradament adulator amb què es revesteix un fet o un personatge amb la voluntat de donar-li una irreal sensació de superioritat. Aquí és on es mostra el domini del missatge per sobre de la voluntat de comunicació. De vegades val la pena fer un exercici de moderació de la paraula callant simplement, o un altre de molt voluntariós en el qual podem deixar de sentir i mirar notícies... L'efecte és fulminant: hi ha una neteja del cervell. És clar, continua sent un exercici molt particular ja que, si és individual, pot ser que només arribem a ser simples innocents, que no és poc.

Com a clau per trobar un món i una societat una mica més nets, proposo l'exercici continu de la consciència d'allò que volem expressar. Això requereix molt de silenci i molta comprensió, si no compassió, i una bona dosi d'imaginació per tal que les situacions no es quedin caducades i cristal·litzades. Tant és que la paraula arribi a través de la ràdio, del veí, o del diari... pel mitjà que sigui. La pantalla a través de la qual ens ve el que hi ha a fora som nosaltres que la connectem i, possiblement, estem provocant sentir allò que volem. Així cal que comencem a mirar intencions, netejar-les, i comprovar com, de mica en mica, l'ambient canvia i s'escampa arreu.

IMMA MIRA

Llanars

L'acolliment d'un grup d'Ucraïna

■ A tots els lectors de *El Camp Rodó*:

Aquest estiu, concretament del 12 de juliol al 2 d'agost, algunes famílies de Camprodon vam acollir un grup de nois i noies, nens i nenes (d'edats compreses entre els 8 i els 16 anys), que venien de Kíev, ciutat que alhora és la capital d'Ucraïna. Personalment l'experiència, meva i de tota la meva família, ha estat molt bona, ja que vam connectar molt bé amb la noia que vam acollir.

També hem pogut comprovar que el llenguatge i la comunicació no són cap obs-

taclat, ja que si no ens hi adreçavem en anglès o en francès, de tant en tant ja captava alguna cosa en català i, si no, com a últim recurs, ens hi podíem comunicar amb gestos.

Durant les tres setmanes que ha estat aquí, l'hem tractada com a una més de la família; ha estat com una germana per a mi, com una filla per als meus pares i, fins i tot, com una néta per als meus avis. Ara que ja han tornat a casa seva, els trobo molt a faltar. I dic els trobo perquè, al tenir més o menys la seva edat, gran part del dia anava amb ells i cal dir que, en general, tots eren fantàstics.

L'única cosa que m'ha sabut greu de la seva estada aquí és que, dels dos mil habitants que som a Camprodon, només catorze famílies hagin acollit els nens i dues més a les monitores.

Per això animo tothom, si tenim una altra oportunitat d'acollir, que ho portem a terme, que posar un plat més a taula no costa gaire, i menys durant tres setmanes.

ESTHER BLANCH AMARO 15 anys

Camprodon

Sobre les defecacions dels gossos

■ Ja que els propietaris de gossos no han fet cas de l'avís de l'Ajuntament, demanem que siguin sancionats.

És vergonyós no poder passejar per cap carrer o passeig del poble i rodalies sense trobar-te amb una gran quantitat de defecacions; no es pot deixar jugar la mainada a la sorra, ni a la gespa, ni a cap lloc. Això és molt desagradable i dóna una deplorable imatge al nostre poble.

El correcte seria que les persones que treuen diàriament el seu gos portin unes bosses per poder-ho recollir; així no hauríem de recórrer a la vigilància ni a les sancions, donaríem una bona imatge i tot el poble i visitants estaríem satisfets.

Una vilatana que estima molt el seu poble:

MERCÈ SURINACH i BAURAS

Camprodon

PERRUQUERIA HOME-DONA
TRACTAMENTS CAPILARS
MAQUILLATGES
MANICURES

Plaça Santa Maria, 10
CAMPRODON
Tel. (972) 74 13 40

Comissió de Solidaritat

Una nova realitat solidària

Una vegada més, Camprodon ha demostrat ser un poble solidari, generós i preocupat pel benestar dels altres. Diem un cop més perquè és una percepció que ja teníem a la Comissió de Solidaritat, però que sempre fa goig de comprovar i, sobretot, d'agrair.

Aprofitem aquesta oportunitat que ens brinda *El Camp Rodó* per reiterar-vos, un cop més, el nostre sincer agraïment i per passar comptes del que ha suposat la primera incursió directa en el camp de l'acolliment temporal.

L'experiència d'acollir una colla de nois i noies d'Ucraïna va resultar totalment satisfactòria i al·liconadora. Tots sabeu que vam tenir alguns problemes, però no van ser res comparat amb la satisfacció que dona poder compartir una altra cultura, tan llunyana i tan diferent. Els problemes no van ser res més que una pura anècdota, fruit de les diferències de tarannà; en canvi, la recompensa rebuda va ser molt més gran, vam guanyar l'afecte i l'amistat d'un grup de joves que no oblidaran mai més la nostra terra.

D'una banda, la resposta de la nostra vila va ser espectacular. En total, es van recollir 209.500 ptes. Una quantitat gens menyspreable si es té en compte que avui dia les coses no van massa bé per a ningú.

D'altra banda, les despeses que va originar l'estada d'aquest grup entre nosaltres van pujar a 107.000

ptes. Aquests diners es van gastar en el transport: els autocars per recollir-los i tornar-los a l'aeroport i l'autocar que els va portar a Núria. Totes les altres despeses van anar a càrrec de les famílies acollidores. Per tant, dels diners recollits van sobrar 102.500 ptes., que han passat a engreixar la partida de Solidaritat de l'Ajuntament i que anirà, íntegrament, a projectes de desenvolupament i de cooperació.

Per això, la nostra gratitud va, en primer lloc, per les famílies que van acollir la mainada i les monitores, i per totes les persones i empreses que van contribuir econòmicament i les que ho van fer a títol personal.

Ara bé, també cal que agraïm, des d'aquesta tribuna pública, la generositat de totes les institucions i entitats del poble que van contribuir organitzant activitats per l'ocasió: Ajuntament, Benestar Social, Colla Geganterera, Associació de Dones de la Vall de Camprodon, Amics de Sant Antoni, Club Hípic Vall de Camprodon, Vallter 2000, Esquí Club Camprodon, a les Carpes per la festa de comiat... A tots, MOLTES GRÀCIES!

No ens voldríem pas deixar ningú, sobretot perquè l'acollida va resultar fantàstica per part de tot Camprodon. Sabíem que podíem comptar amb vosaltres i ens ho heu tornat a demostrar! □

La Comissió de Solidaritat

C. València, 2
17867 CAMPRODON

LLARS de CAMPRODON
PROMOCIONS IMMOBILIÀRIES

Tel. i Fax (972) 74 10 94

El sexe dels àngels

Viva España, alzad los brazos hijos del pueblo español que vuelve a resurgir... Podríem parlar d'aquell famós *Real Decreto* del govern de Madrid que parla de l'*Himno*, i criticar-lo; i parlar, també, d'aquells que són capaços de pactar-hi el dimarts i empassar-se l'himne el dimecres. O podríem parlar de si el Sr. González ha de dir si es presentarà o no a les properes eleccions generals; o per què en Maragall s'estima més donar classes a Roma; o que Izquierda Unida ja no té res d'unida per culpa, segons el Califa, de l'excessiva iniciativa d'Iniciativa per Catalunya. O podríem parlar també de les 300 persones (només tres-centes) que van anar a la botifarrada d'Esquerra Republicana el dia del casament borbònic; o de les desaparicions de la Rahola a Calcuta...

O, en comptes de política, podríem parlar del casament d'aquell dissabte i de les banderetes a la plaça de la Catedral de la capital, i dels comentaris dels comentaristes de televisió i del tall de la Ferrusola a la faldilla, i de la senyera de l'Agata Ruíz de la Prada, i de tantes i tantes coses interessants que ens ha brindat la vida social d'aquests darrers mesos.

Podríem parlar de totes aquestes coses i fer veure que els nostres comentaris són políticament

incorrectes. Però parlar de tot això, en realitat, seria dissimular; seria parlar de coses generals que es poden trobar als diaris de la capital i a la televisió del menjador de casa.

Hom espera que en una revista com aquesta s'hi parli de les qüestions que afecten directament el seu àmbit d'influència: el poble de Camprodon i els seus habitants. Parlar de qualsevol altra cosa — com del Barça, l'última vegada—, seria parlar per parlar, parlar per no haver de parlar d'allò que veritablement m'agradaria tractar però que no ho faig perquè em sembla que m'he fet gran.

Quan et fas gran, sense adonar-te'n, les amistats obliguen, i les persones això i allò, i totes aquelles coses, i ja se sap, i millor no en parlis perquè els altres s'empenyaran, i seria convenient que els finals no fossin tan agres, i està bé, però... potser no és el moment correcte...

I, sense adonar-te'n, ja no esperes que et censurin; ho fas tu sol i acabes parlant d'allò que no et suposa cap compromís i així no passa res. Acabes parlant sempre de temes tan importants per Camprodon com ara per exemple el sexe dels àngels... i ni que siguin uns àngels camprodonins. □

✦ Oriol Molas.

L
a
x
i
n
i
t
a

REFORMES I CONSTRUCCIONS
PROJECTES INDUSTRIALS

C/ Asturies, 47, ent. 2a.
Tel. (93) 415 70 45
08012 **BARCELONA**

C/ Ferrer Bàrbara, 25
Tel. (972) 13 02 14
17867 **CAMPRODON**

EXPERTO INMOBILIARIO TITULADO 803

PISOS EN VENDA.

2 - 3 habitacions i dúplex - Terrasses
Jardí - Calefacció individual
Parquet - 2 banys - Vista a la vall

L'ISARD III

LLANARS

MONTURIOL - TRAVESAS C/ València, 47 **CAMPRODON** Tel.: 74 04 62